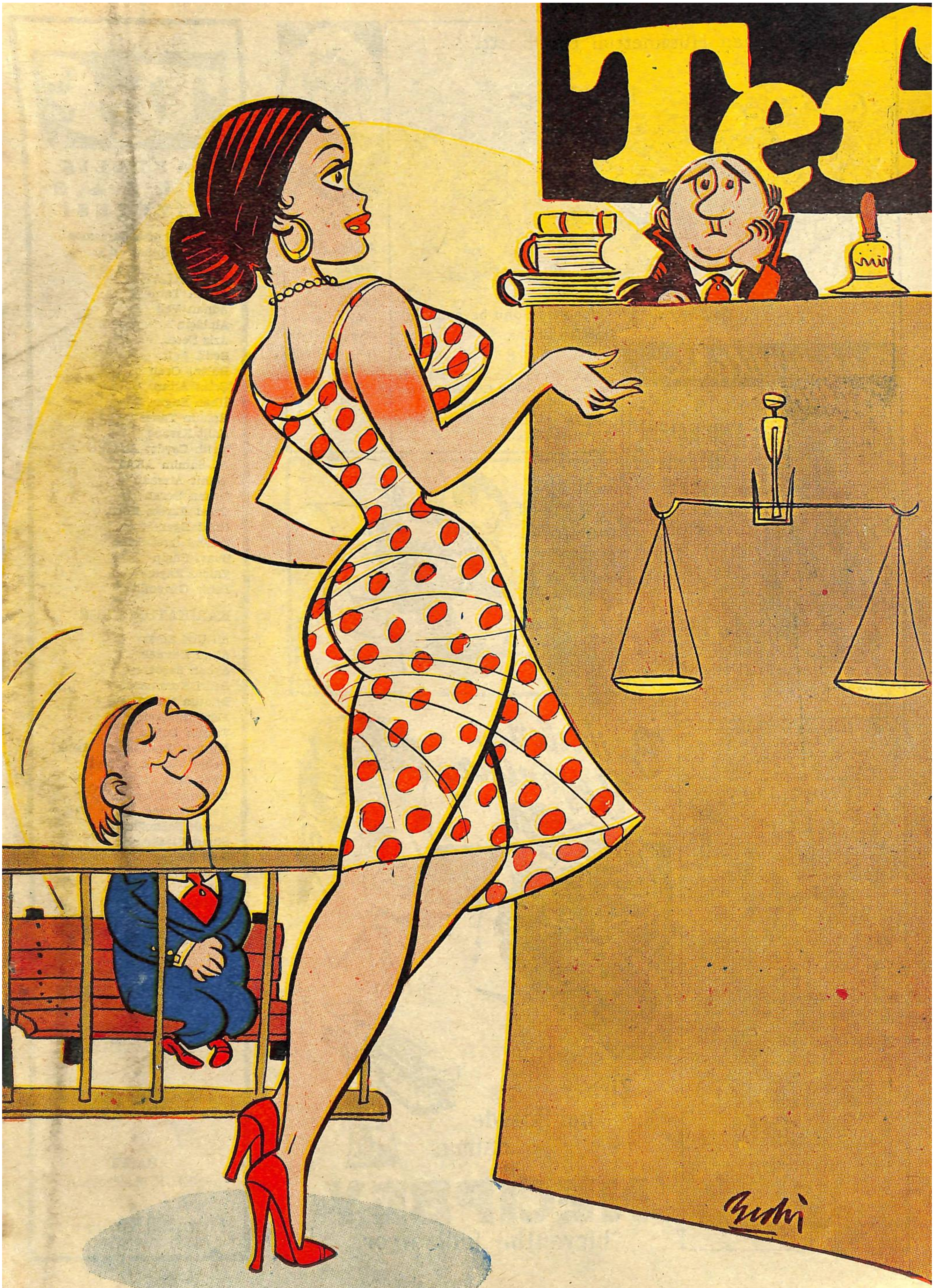
Tef

Necla neden Hüsamettini tercih etti ?...

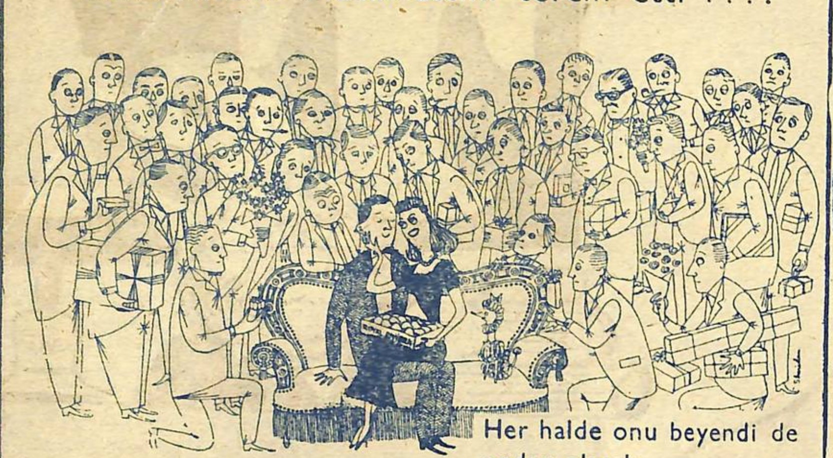

Her halde onu beyendi de ondan olacak.

AYRICA

HÜSAMETTİN SİZEDE BİR KUTU FINDIKLI LOKUM GETİRSEYDİ YEMEZMİYDİNİZ YANİ...

HÜSAMETTİN FINDIKLI LOKUMLARI ÇOK MEŞHURDUR.

BİR AÇIKLAMA

1946 dan beri kayıtlı bulunduğum DP. nin kapatılması dolayısiyle zaten çoktan beri ayrılmak istediğim bu partiden istifa ediyorum.

Ahmet Özdemokrater

Bütün Milletler

BU KALEMİ KULLANIYOR Fakat

BEN HERKEZİN KULLANDIĞI ŞEYİ KULLANMAM

Kimbilir üstünde ne mikroplar vardır.

İŞTE BİR TANE FEYZİ MİKROPAL

Tozu hem sizi hemde kaleminizi mikroplardan korur

AKIL YAŞTA DEĞİL BAŞTADIR DERLER.

Her halde siz de bu lâfı duymuşsunuzdur.

SÖYLEYEN ÇOK DOĞRU SÖYLEMİŞ

Büyük gazetede çalışıyorum. Beni arıyanların lütfen oraya gelmeleri rica olunur.

— SUAVİ SÜALP —

SEVİNÇLİ BİR ÖLÜM

Adnan Menderes'in oğlu, Celâl Bayar'ın evlâtlığı, Refik Koraltan'ın mürebbiyesi, Emin Kalafat'ın babalığı, Samet, Hasan ve Fatinin biricik velinimetleri Nimet hanımın iş ortağı Suzan hanımın bacanağı Nedim Ökmenin görümcesi Lütfü Kırdar'ın yengesi Kemal Aygün Ethem Yetkiner Dilâver Argun ve Faruk Tuncanın isim babaları

Zeki Şahin ve Bumin Yamanoğlu'nun mahalle arkadaşı merhum Saidi Nursinin müridi, bilûmum V.C. ocaklarının kapı tabelâsı Kemal, Ahmet Rıza Selâhattin ve Zühtünün nesi olduğu belli olmayan başımızın belâs

4/Aralık 1945 tevellütlü tahsilsiz ve kimsesiz Demokrat Parti genç yaşta hayata veda etmiştir.

Cümlemize geçmiş, kendisine uğurlar olsun.

Biribirlerini Beğeniyor,

Zira, her ikisi de daima,

NECİPBEY

biryantini kullanıyor

Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR

Adnan Tahir
Adnan Veli
Alpläçin
Aziz Nesin
Bedii Faik
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Melih Cevdet Anday
M. Samim AKAY
Nahit Ataman
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rifat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER

Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferit Öngören
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar (Mıstık)
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Öktemer Köksal
Şadi Dinçças
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Tekin Aral
Tonguç
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan
Yüksel Ünsal

★

KLİŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ

★

KAPAK BASKI
AR-EL MATBAASI

★

DİZGİ VE TERTİP
HER GÜN MATBAASI

★

BASKI
ŞEHİR MATBAASI

★

Fiatı 100 Kuruş

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ
Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumî Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40
«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»
CİLT : 1 ★ 19 EKİM 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 18

TEF Yassıada'da!

TEF şimdiye kadar çıkmış mizah dergilerinden çok başka nitelikte olduğunu şu sayısına kadar siz sevgili okuyucularından gördüğü rağbetle ispatlamış oldu.

Geçen hafta Cuma günü Yassıada'da başlayan «Asrın davâsı» da gazetelerin ve siyasî haber dergilerinin dışında TEF yönünden görülecek çizilecek ve ilerde tarihimize bir vesika olarak bırakılacak tarafları vardır.

Memleketimizin en usta yazar ve çizerlerinin toplandığı bu dergi, bu büyük olayı da en mükemmel şekilde vermek üzere harekete geçti.

TEF, Yassıada'ya üç kişilik bir ekip gönderdi. Duruşmaların günü gününe notlarını, düşüklerin ruh hallerini, dinleyicilerin durumunu ve mahkemenin havasını yazı ile sizlere her hafta ünlü mizahçı, değerli yazar AZİZ NESİN'in usta kaleminden sunacağız.

Yassıada'da yüzbin liralık fotoğrafların bile tespit edemiyeceği sahneler oluyor. İşte bu sahneleri TEF'in iki usta karikatüristi BEDRİ KORAMAN ve FERRUH DOĞAN tespit etti.

TEF'in bu üç kişilik Yassıada ekibine ilâve olarak ALİ ULVİ, ALTAN ERBULAK, SUAT YALAZ, OĞUZ ARAL da duruşmaları en güzel şekilde vermek için hergün bu ekibe Dolmabahçeden itibaren yardım ediyorlar.

Notlar ve çizgiler yepyeni bir anlayışla hazırlanarak her hafta siz sevgili okuyucularımıza sunulacak.

Böylece hiç bir yerde okuyamıyacaklarınızı ve göremiyeceklerinizi yalnız TEF'de bulacaksınız.

Yassıada duruşmalarının TEF'e akseden her satırı ve her çizgisi Türk gazetecilik tarihinde örnek birer vesika olarak yer alacaktır.

TEF sevgili okuyucularına, gelecek sayısından itibaren AZİZ NESİN, BEDRİ KORAMAN ve FERRUH DOĞAN'ı «Yassıada Duruşmaları» nda takdim etmekle şeref duyar.

HAFTANIN HATLARI

AZİZ NESİN ✦ BEDRİ Koraman ✦ FERRUH DOĞAN

Yassıada Duruşmalarını TEF için takip ediyor

M.B.K. ÜYELERİ

İRFAN SOLMAZER　　Çizen : Oğuz ARAL

RİFAT BAYKAL　　Çizen : Altan ERBULAK

AHMET ER　　Çizen : Suat YALAZ

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

★ KÖPEK

Bir misafirlikte, her hangi bir eşyayı gereğinden çok beğenmek doğru değildir; çünkü ev sahibi o şeyi hediye etmek zorunda kalır. İşte bizim düşük Bayarda, misafir olarak bulunduğu Afganistan'da, deyim yerinde ise, cins bir köpeğe bir az fazla sulanmış, «Ne güzel köpek bu...» diye hayvanı okşamış da okşamış. Bunun üzerine Afgan kralı da beğenilen köpeği hediye etmiş ona... Bilindiği gibi, yurda dönüşte bu köpek hayvanat bahçesine, hem de değerinin çok fazlasına satılıyor...

Neresine dokunasınız? Bu hediye senin öz malın değil, olsa da satılmaz, satılsa da pahalıya satılmaz, devlet eliyle satılmaz...

★ BİR MASAL

Yaradılışında kötü olanların sonradan iyileşmiyeceklerini gösteren bir masal vardır: Çobanın biri, yeni doğmuş bir kurt yavrusu bulmuş, evine götürmüş, köpeklerle birlikte büyütmüş. Bir kurt gelip de sürüden bir koyun kaçırırsa o da köpeklerle birlikte kurdun ardına düşer, kovalarmış. Köpekler kurda yetişemeyip geri dönerlerse o gene gider, yetişir, kendi de bir kurt olduğu için payını istermiş, sonra da döner gelirmiş. Saldıran kurt ağıldan koyun kaçıramazsa bu sefer o koyunlardan birini gizlice öldürür, köpeklerle paylaşırmış. Sonunda çoban işi çakmış, kurdu bir ağaca asıp öldürmüş

★ ENİNDE SONUNDA

Süleyman Peygamber, «Servet ardında koşan, eninde sonunda günâh işler.» demiş. Bu günâh, çoğu zaman, işliyeni ürkütmez. Çünkü gözünü hırs bürümüş kişi, en önce kendini yitirir.. en sonra da zenginliğini. Hele az zahmetle edinilen zenginliğe hiç güvenmemeli. Adamın biri, «Az serveti çok yorularak, çok serveti ise pek az yorgunlukla elde ettim.» demiş. Pek az yorularak zenginliğe kavuşmanın belki bir çok yolları vardır, ama bunların içinde «resmî hediye satışı» diye bir yolun bulunduğu şimdiye değin hiç yazılmamıştır.

★ BÜYÜKLERLE KÜÇÜKLER

Büyümek, sivrilmek, mal mülk, erk edinmek kişinin beynini öyle döndürüş döndürür ki, artık onun gözünde öteki insancıkların birer sinek kadar bile değeri kalmaz, öylesine uzaklaşır onlardan, öylesine yukardan bakar onlara. Otomobilden inmiyen, yayalara bakıp, «Bunlar yorulmuyorlar mı?» diye düşünür. Ünüm var, sanım var diye övünen, ünsüz, sansız kişilerin nasıl yaşadıklarına şaşar. Bilmez ki onların da bir mutluluk günleri vardır.

Köknar ile böğürtlen bir gün çekişiyorlarmış. Köknar övünerek demiş ki: «Bak ben ne güzelim, boyum ta nerelere yükseliyor. Tapınakların çatılarını, gemileri hep benden yaparlar. Sen mi benimle boy ölçüşmiye kalkıyorsun? Ben nerdeyim, sen nerdesin.» Köknar böyle deyince böğürtlen bakmış: «Sen baltayı da, testereyi de unutuyorsun galiba, demiş, yoksa sen de bencileyin bir böğürtlen olmak isterdin.»

Melih Cevdet ANDAY

★★★

ÜÇ MARSİLYA'LI

Üç Marsilya'lı bir kahvede oturmuş sohbet ediyorlardı. Söz harpten açıldı. Birincisi:

— Ben, dedi, harpte bir gözümü kaybettim, fakat o kadar usta bir operatörümüz vardı ki, yerine başka bir göz taktı. Şimdi eskisi gibi görüyorum.

İkincisi:

— Sorma birader, dedi, ben de bir uçak bombasile iki ayağımı kaybetmiştim. Operatör bacaklarımı tekrar dikti. Bugün ek yeri belli bile olmuyor.

Sonra üçüncüye dönüp sordular:

— Ya siz, harpte ne oldunuz?

Öteki hiç istifini bozmadan cevap verdi:

— Ben harbin ilk günü şehit düştüm. Ama bizim operatörün üstüne yoktu.

İSTATİSTİK

İki arkadaş istatistiklerdeki rakamlar üzerinde konuşuyorlardı:

Biri:

— Kardeşim dünyada istatistik kadar yalancı birşey düşünemiyorum, dedi.

Arkadaşı birşey anlamamıştı. Beriki açıkladı:

— Meselâ nüfusu 50 milyon olan bir memleket düşünün. Bu memleketin 25 milyonu, hergün tavuk yiyor. 25 milyonu ise hergün kuru ekmekten başka birşey yiyemiyor. İstatistik bir deyimle durumu şöylece açıklamız lâzım...

"Memlekette öylesine bir ferah vardır ki her iki kişiye, bir tavukla bir ekmek düşüyor."

BEDAVA MI OLSUN

Gazeteler parayla kadın satan bir adamı teşhir edercesine yazıyorlarda yazıyorlar...

Ayıp ayıp!.. Bedava satacak değildi ya!..

SEMBOLİZE

Bir kadın çırılçıplak fotoğraf çektirmek istemiş..

D. P. devrindeki iktisadî durumumuzu sembolize etmek maksadiyle olsa gerek.

— Hadi gelsenize...

— AFFEDERSİNİZ KAPIYI BULAMADIM DA...

DİŞBUDAK

SELÂMİ İZZET SEDES

Devlet Başkanı, Başbakan Cemal Gürsel:

— Seçimlerin teminatı be - nim, dedi.

Ordu Millet, Millet ordudur, Ordu - Milletin Agasının sözü senettir.

Paşa da:

— İktidarı devralmaya hazırım, dedi.

Fransada, İmparator dendiği zaman, her Fransız Napolyondan bahsedildiğini anlar. Türkiyede de Paşa denince, her Türk bunun İsmet Paşa olduğunu bilir.

Gürsel, seçimin teminatı benim, diyor. Teminatın daha sağlamı, can sağlığıdır. İnönü, iktidarı devralmaya hazır olduğunu söylüyor. Doğrudur.

Havard Üniversitesi Tarih Profesörü A. Schlesınger, samimi olarak demokratik yolda yürümek isteyen bir rejimin şunları başarması gerektiğini söylüyor:

1 — Demokratik kurulları geliştirmek, eğitim kurullarının sayılarını ve değerlerini arttırmak. Ondan sonra kekâ...

2 — Gelirin adalet çerçevesi içinde paylaşılmasına ve halkın geçim seviyesini yükselt - meye çabalamak. Ondan sonra kekâ..

3 — Çocuk ve kadınları, inanılmayacak şeylere inanmaktan kurtarmaya uğraşmak. On dan sonra kekâ...

4 — Basını doğru haber vermeye teşvik etmek ve basın hürriyetini sağlamak. Ondan sonra kekâ...

5 — Yepyeni anlayışta Dev - let memurları kadrosu kur - mak, ahlâksızlığa, menfaat düşkünlüğüne son vermek. Ondan sonra kekâ...

6 — Hatır, gönül, iltiması bir yana bırakıp, kilit işlerin başına, o işlerin ehillerini getir - mek. Ondan sonra kekâ...

7 — Temsil yetkisine sahip, sorumlu ve Hükûmete bağlı kurullar kurup, icra organı ile bu kurullar arasında denge sağlamak. Ondan sonra kekâ...

8 — Kanun hâkimiyetini yıkılmak şöyle dursun, sarsılmaz bir hale getirmek ve siyasî muhalefetin işlemesini temin etmek. Ondan sonra kekâ...

Pek yakın bir gelecekte İktidarı devralacak partiye, yâni Cumhuriyet Halk Partisine, bir orta oyunu tekerlemesi anlatayım: Pişekâr, Kavukluya bir iş bulur:

— Hadi der, yine işin iş. Seni bir eve kapılandıracağım. Sabahları kalkar, kahvaltı sofrasını kurar, kahvaltıyı verirsin. Ondan sonra kekâ, rahatına bakarsın... Kahvaltı bitince küçük Beyi okula götürür, dönüp gelir, kahvaltı sofrasını toplar, bulaşıkları yıkarsın. On dan sonra kekâ, rahatına bakarsın... Öğle yemeği için mutbağa girersin, sovanı ayıklar, sebzeyi ayıklar, pirincin taşını ayıklar, Hanımefendiye yardım edersin, ondan sonra kekâ, rahatına bakarsın... Yemek sofrasını kurar, okula küçük beyin yemeğini görürür, gelip ev halkına yemek verirsin, ondan sonra kekâ, rahatına bakarsın... Sofrayı toplayıp bu - laşıkları yıkadın mı, kekâ, rahatına bakarsın... Çay vakti gelmiştir, çayı koyar, okula gidip küçük beyi alır, çay sofrasını hazırlar, çayı verirsin, sonra kekâ, rahatına bakarsın.. Çay bulaşığı nedir ki, kaldırıp yıkar, akşam yemeğini hazır - larsın, ondan sonra kekâ, rahatına bakarsın... Yemekten sonra bulaşık, beyefendiye bir iki kahve peşirmek, hanımefendinin ıhlamurunu yapmak, ondan sonra kekâ, rahatına bakarsın...

Bereket ki, C. H. P. si rahatına düşkün bir Parti değildir ve bunu on yıllık muhalefeti devrinde hakkıyla ispat etmiştir. Şimdiden başarılar dileriz..

Bayar ve Ökmen'in köpek davâsında:

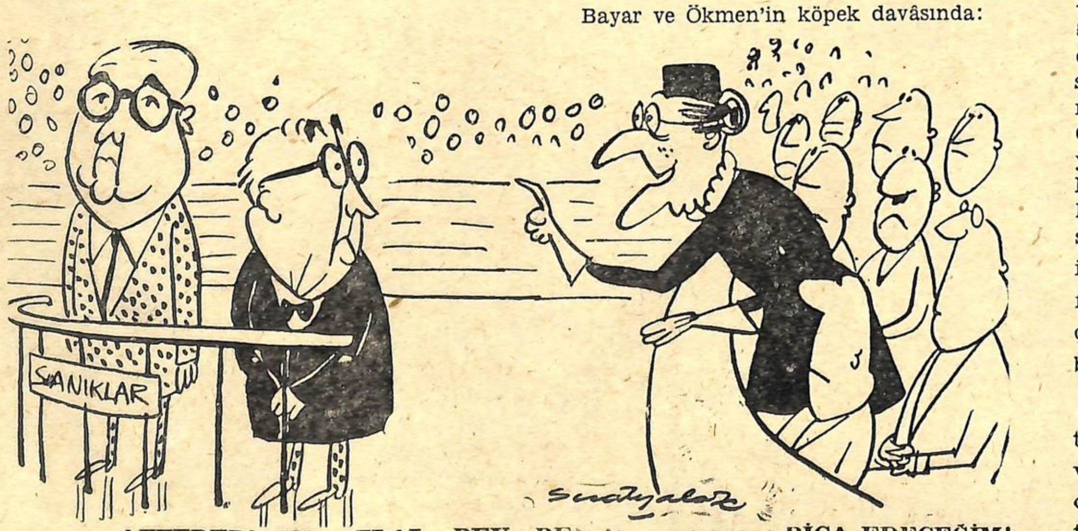

— AFFEDERSINIZ, CELAL BEY BEN DE BIR FINO RICA EDECEĞIM!..

BOM!

AZİZ NESİN

Bu bizim Dursun'u size nasıl anlatsam, bilmem ki... Kıvırcık saçlı, esmer, kuru bir oğlan. Matematik dedin mi, bitirmiş. Önüne on meçhullü bir denklem koy, git... Bırak artık onu, yeme içme düşünmez, uykusu gelmez. problemi çözmeye bir daldı mı, kendinden geçer, uykuyu muykuyu unutur.

Dursun'un bir özelliği de pasaklılığı, savrukluğu, dağınıklığı... Daha yepyeni postalları ayaklarımıza giydiğimiz gün, Dursun'un postallarının bağı yok oldu. İki - üç gün sonra da sağ postalının topuğunun üstüne basarak yürüyordu.

Kendiliğinden sakal traşı olmaz. Vura döve, zorla traş ettiririz. Traş olur, ama suratının orasında burasında sakal kıllarını unutur.

Altı ay birlikte yaşadık, askerlik ettik. Bu altı ayda bir tek gün bile, Dursun'u ceketinde, tozluklarında düğme olmadı. Her ne işse, onun düğmeleri kendiliğinden kopuverir.

Biz bu altı ayda kışlada her ne türlü yemek yedikse, bütün bu yemeklerin lekeleri Dursunun çeketinin önünde leke leke bellidir.

En iyi arkadaşı Avni idi. Avni de Şeytana papucunu ters giydiren takımından.

Öğleden sonra talime çıkarken Avni, Zafer'e sorar:

— Zafer be!..

— Ne var be?

— Biz bu öğleyin ne yedik?

— Ne bileyim ben?

— Yahu ben de unuttum.

Bunun üzerine Avni gider, Dursun'un ceketini koklar, koklar.

— Yahu etli nohutla, bulgur pilâvı yemişiz be...

Dursun, Avni'nin kafasına bir şaplak indirir. Avni kıkır kıkır güler.

Avni de Dursun gibi pasaklı ama, o kurnaz. Talim borusu çaldı mı, eline kimin nesi geçerse, hemen alır, giyinir, kuşanır.

Talim borusu çalınca, ilk ayağa kalkan Dursun olur. Ama en sonra gelen de odur. Boru çalar çalmaz fırlar, hemen de bağırmağa başlar:

— Çocuklar, benim matramı gören var mı?

Aranır durur.

— Çocuklar benim kütüklüğü mü gördünüz mü?

Aranır taranır, kızar:

— Benim arka çantamı kim aldı yahu?

Biz alana gider, sıraya gireriz. Dursun hâlâ koğuşta bağırır:

— Tüfeğimi kim aldı ulan?

Avni de dağınıktır ama, o, kimin olursa olsun eline geçeni alır. Sabahleyin uyandı mı, ilk eline geçen çorap onundur. Hiç kendi matrasını aramaz. Gözüne kestirdiği en sağlam matrayı beline takar.

Öbür arkadaşlar, kendi mallarına sahip olduklarından, Avni daha çok Dursun'un ötesini berisini alır.

«Hikmetin süal olunmayan» tavrını, bu bizim Dursun'u, salt matematik problemleri çözsün diye yeryüzüne göndermiş. Ama altın gibi de bir yüreği var, pırıl pırıl bir oğlan... İyi huylu şakaya dayanıklı. yiğit ki, bir eşi - benzeri daha yok.

Beşinci ayın sonunda, teftiş verip onbaşı olacağız, Teftişe de Balıkesir'den kolordu komutanı olan general gelecek. Bir de general ki, insanları değil, dağları taşları korkutmuş. Adını duyan, sıtma ateşine tutulmuş gibi zangır zangır titriyor.

Ertesi gün teftiş vardı. Bizi talime çıkarmadılar ki, traş olalım üstümüzü başımızı düzeltelim, tüfeklerimizi temizliyelim, postallarımızı boyayalım. Yâni teftişe hazırlanacağız.

Ama biz öyle yapmadık. Sabahtan doğru Kepsut Çayına... Ondan sonra ayak topuna başladık. Oyundan terleyince Kepsut Çayına, çayda serinleyince top oyununa...

Avni iyi top oynuyor. Dursun da hiç oynıyamaz. Dursun, ille de Avni'nin karşısına geçecek de, aklı sıra çalım yapıp Avni'yi kıvıracak. Ama ne gezer... Dursun'un ayağına top bile değmez. Koşar ha koşar... Dil bir karış dışarda...

O gün de öyle oldu. Ayağından topu alamıyacağını anlayınca Avni'yi koğalamaya başladı. Bir türlü Avni'yi eline geçiremedi. Bağsız postalın biri ayağından fırladı. Tek ayağı yalınayak Avni'yi koğaladı, durdu. Öbür ayağından postalı çıkarıp Avni'ye fırlattı. Tutturamayınca Avni'yi taş yağmuruna tuttu.

Avni de inadına inadına topu Dursun'un üstüne sürüyor. Oğlanı kıvıra kıvıra serseme çevirdi.

Her günkü gibi, üç saat mi, dört saat mi top oynadık. Dursun öyle sersemlemiş ki, akşam üstü Kepsut Çayına girdiğimiz zaman, az kalsın, diz kapağımıza gelmeyen çay suyunda boğuluyordu. Suya bir girdi, bir daha çıkmıyor. Çırpınıp duruyor. Biz onu şaka yapıyor, saniyoruz. Diz kapağına gelmeyen suda insan boğulur mu?

Koca Murat, geldi. Sudan debelenen Dursun'un tepesine bindi. Oğlanı büsbütün suya bastırdı. Koca Murat aklınca şaka yapıyor. Aman... işin şakası yok, Dursun gidiyor.

Murat, ensesinden tutup Dursun'u havaya kaldırdı, birkaç kere salladı, silkeledi. Dursun'un ağzından sular boşaldı. Çay kıyısındaki kuma yatırdık Dursunu. Avni, Dursun'un göğsüne çöktü, sözüm ona, kollarını kaldırıp indirip soluk aldıracak..!.

Neden sonra Dursun ayağa kalktı. Sendeleye sendeleye arkamızdan kışlaya geldi.

Gelirken Avni ile ortak, bir büyük karpuz aldılar. Kışlaya gelince Avni karpuzu ortadan ikiye kesti. Yarısını Dursun'a verdi. Ellerine birer kaşık alıp, karşılıklı masaya geçtiler. Karpuzu kaşıkla oya oya yiyorlar. Dursun,

— Tam ortadan kesmedin... dedi.

Avni sesini çıkarmadı, ha babam karpuzu kaşıklıyor.

Dursun,

— Seninki büyük... dedi.

Avni yine sesini çıkarmadı.

Dursun boyuna söyleniyor.

— Niye büyüğünü kendine aldın?

— !..

— Utan be!..

Dursun söylendi. Avni sesini çıkarmadan karpuzu kaşıkla oya oya yedi. Yarım karpuzun kabuğu taş gibi geldi.

— Senin gözün aç ulan!..

Avni sesini çıkarmadan, yarım karpuz kabuğunu masadan aldı, Dursun'un kafasına geçirdi. Karpuzdan tas Dursun'un kulaklarına dek geçti.

Dursun, saatlerce top oynunda kıvrıla kıvrıla serseme dönmüş. Bir de çayda boğulurken sersemledi. Şimdi de kafasına karpuz kabuğu geçince, büsbütün şapşallaştı. Avni'yi kovalıyor ama, bir türlü karpuz kabuğunu kafasından çıkarmak aklına gelmiyor. Kabuk kafasında Avni'yi kovalıyor. Karpuzun suları suratından boynuna süzülüyor.

O sırada Faik Yüzbaşı içeri girdi. Başına geçmiş kabuktan gözleri kapanmış olan Dursun, Avni sanarak Yüzbaşı Faik'in yakasına yapıştı. Neye uğradığı-

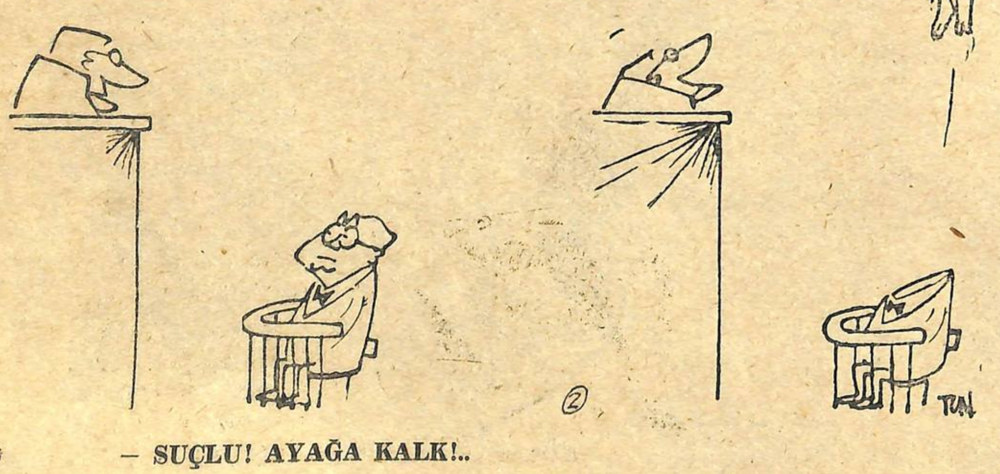

DÜŞÜKLERE CEZA

Tef in büyük anketi

nı şaşıran yüzbaşı Faik, Dursunun kafasından karpuz kabuğunu çıkarıp attı. Dursun, karşısında yüzbaşıyı görünce, dondu kaldı.

Yüzbaşı Faik,

— Maşallah, teftiş için iyi hazırlanıyorsunuz!.. dedi.

Hiç birimizde ses yok. Faik yüzbaşı,

— Yarın görüşürüz... dedi, çıktı gitti.

Akşam yemeğinden sonra Avni,

— Hadi, bom oynayalım... dedi.

Koğuşta, ranza diplerine çepe çevre olduk.

Bom oyunu şöyledir: Yanyana oturanlar, herhangi birinden başlıyarak sayarlar:

— Bir!..

Yanındaki,

— İki!..

Onun yanındaki,

— Üç!.. der.

Yalnız «beş» ve beşin katları söylenmez. Beş, on, onbeş, yirmi yerine bom denilecek. Beş ve beşin katlarında bom diyemiyenler dayak yer.

Dursun bir türlü bunu beceremez. Bu yüzden her gece dayak yer. Eğlenceli bir oyun...

Başladık bom'a.

— Bir!

— İki!..

— Üç!

— Dört!

Sıra Dursun'da. Dursun, bir türlü «bom!» diyemiyor. Kıvrandı, dudaklarını oynattı, bom aklına gelmedi,

— Beşşş!.. diye patladı.

Haydi Dursun'un üstüne, vur babam vur.

Dursun, her dayak yiyişinden sonra, kendi beceriksizliğine kendisi de şaşar, bir daha dayak yememek için saçından tırnağına dikkat kesilir...

— Bir!

— İki!

— Üç!

— Dört!..

Dursun kıvranır, bir şey söyliyecek de aklına gelmemiş gibi, dudakları kıpırdar sonra patlar:

— Beşş!..

Haydi sopa... Dursun, başını sağa sola sallıyarak, cık cık cık yapıyor.

Kendisine beş, on, onbeş deme nin sırası geldi mi Dursun bir türlü «bom!» diyemiyor.

Bizim Dursun gece yarısına dek dayak yedi. Hep de böyle olur.

Kahkahalarla güle güle yataklara girdik. Ertesi sabah teftiş var. Balıkesirden Korgeneral gelip bizi teftiş edecek, biz de onbaşı olacağız.

Hudaverdi, Dursun'un yanındaki yatakta yatar, Hudaverdinin söylediğine göre o gece Dursun uykusunda «bom!», «bom!» diye sabaha dek sıçramış durmuş.

Sabahleyin Dursun bağırmağa başladı:

— Benim palaskamı gören var mı?

— Şapkamı kim aldı yahu?

— Ceketim nerde?

— Tüfeğim kimdeyse versin...

Biz alana çıktık, dizildik. Her zamanki gibi Arap Avni en sonra sallana sallana geldi. Dursun, hâlâ koğuşta, ekmek torbasını arıyor.

Yüzbaşıya tekmil verdikten sonra Dursun göründü. Tozluklar, postallarının üstüne düşmüş, yaka bir yanda, paça bir yanda...

Yüzbaşı,

— Bu ne kılık! diye bağırdı.

"Lütfen sayfayı çeviriniz"

YAZISIZ

Dursun,

— Avni Efendi ekmek torbamı almış yüzbaşım... dedi.

Yüzbaşı, Dursun'un ceketinden tuttu. Tutmasiyle ceketin önü üstten aşağı açıldı. Dursunun ceketinde tek düğme yok. Daha doğrusu bütün düğmeler var da dikili değil. Dursun, kopuk düğmeleri iliklerin üstüne koymuş, düğmenin yuvarlak halkalarına içerden kibrit çöpleri geçirmiş. Düğmeler öylece duruyor.

Üstten bakınca düğmeli gibi.

Yüzbaşı,

— Geç yerine! diye bağırdı.

Üst - baş, tüfek muayenesi yapıldı. Tabur komutanı geldi. Biraz sonra da, aşağı yoldan Korgeneralin arabası göründü. Bizi bir titremedir aldı. Kolay değil, onbaşı olamayanlar, Harp Okuluna geçemezler.

Korgeneral, kurmay başkanı, emir subayı arabadan indiler. Dursun benim yanımda. Yüzbaşı,

— Hizaya gel! diye bağırdı. Dursun'un dirseğime değen dirseği zangır zangır titriyor. Oğlan bir gün önceden, geceki dayaklardan iyice sersemlemiş.

— Dikkat!.. Sağa bak!..

Korgeneral,

— Merhaba arkadaşlar! dedi.

— Sağol!..

— Nasılsınız?

— Sağol!..

— Sağdan say!.. diye komut verdi.

En baştaki Çöteli,

— Bir! dedi.

Yanındaki Karahasanoğlu,

— İki!.. dedi.

Sırayla bana geldi. Ben,

— Ondokuz! dedim.

Sıra Dursun'da. Dursun'un ağzı açılmıyor, yalnız titriyor. titredi, dudakları kıpırdadı, sonunda vargücüyle,

— Booom!.. diye bağırdı. Öyle bağırdı ki, sesi dağlarda yankılandı.

Dursun «bom!» deyince, onun yanındaki sesini çıkaramadı. Dursun, yine başını sağa sola sallıyarak «cık cık cık!» diyor.

Korgeneral, tabur komutanına, tabur komutanı bölük komutanına, bölük komutanı Dursuna baktı.

Neye uğradığını şaşıran yüzbaşı bir daha komut verdi:

— Sağdan saay!..

— Bir!

— İki...

Sağ yanımdaki «Onsekiz!» dedi. Ben «ondokuz!» dedim. Dursun kıvrandı, titredi,

— Booom! diye gürledi.

Korgeneralin suratı asıldı. Yüzbaşı Dursun'un önüne geldi:

— Dursun Efendi neden yirmi demiyorsun?

Ben yüzbaşıya yavaşça durumu anlattım. «Yerini değiştirin efendim» dedim. Yüzbaşı Dursunun yerini değiştirdi.

— Sağdan say!..

— Bir!

— İki!..

Dursun bu sefer «yirmi üç» diyecekti. Yirmi üç, beşin katı olmadığına göre, Dursun yirmi üç diyebilirdi. Ama diyemedi, yine,

— Boom! diye bağırdı.

Aylardanberi oyunlarda bir türlü «bom!» diyemiyen Dursun, şimdi de bom,dan başka bir şey diyemiyordu.

— Sağdan saaay!..

Dursun'a sıra gelince, zavallı oğlan sallanıyor, titriyor, kıvranıyor, sonra,

— Booom!.. diye çığlığı basıyor. Ondan sonra da başını sağa sola sallıyarak «cık, cık, cık!..» diyor.

Dursun'a sağdan soldan nice kopya versek, işe yaramıyor.

— Dursun on altı!

— On altı de Dursun!..

— On altı ulan!..

Dursun durup durup,

— Boom! diye patlıyor.

Korgeneral,

— Çıkarın bu efendiyi! dedi.

Çıkardılar. Dursun süklüm püklüm koğuşa gitti.

Biz, yüzümüzün akı ile teftişi verdik. İçimizde en parlak teftişi veren Şinasi idi. Artık onbaşı olmuş sayılırdık.

Teftişten sonra koğuşa gittik. Dursun,

— Hep sizin yüzünüzden! diye önce Avni'nin, sonra Muratın üstüne atıldı.

O gece üzüntümüzden ne bom, ne de başka bir oyun oynıyabildik. Matematikte üstüne öğrenci olmıyan Dursun, onbaşı olamıyacaktı.

Ertesi günü Dursun'u karargahtan çağırdılar. Gitti. Gülerek geldi.

Buraya, sitaja gelmeden önce, Avrupa yarışması açılmıştı. Yarışmayı kazananlar mühendislik öğrenimi için Almanya'ya gideceklerdi.

Şimdi, yarışma sınavının sonucu belli olmuş. Yarışma sınavına giren beş yüz kişi arasında Dursun birinci olmuş.

Bir hafta sonra Dursun'u uğurladık. Bir gece önce de bom oynadık. Dursun bir keresinde bile bom diyemedi, gece yarısına dek dayak yedi.

Dursun sabahleyin bizden ayrılırken,

— Ulan, tozluğumun tekini gören var mı?

— Postalımın teki kimde? diye bağırıp durdu.

Aziz NESİN

Hayri arkadaşları ile altmış bardak su içeceğine dair bahse girdi.

Ve altmış bardak suyu içerek bahsi kazandı. Peki ama Hayri bunda nasıl muvaffak olmuştu?

CEVAP

Hayri derhal bir trene atlıyarak Tuzlaya, içmelere gitti ve 60 bardak maden suyunu içerek bahsi kazandı. Altmış bardak su içilmiş ama. Tuzlada ben yüz yirmibeş bardak su içenini gördüm.

★

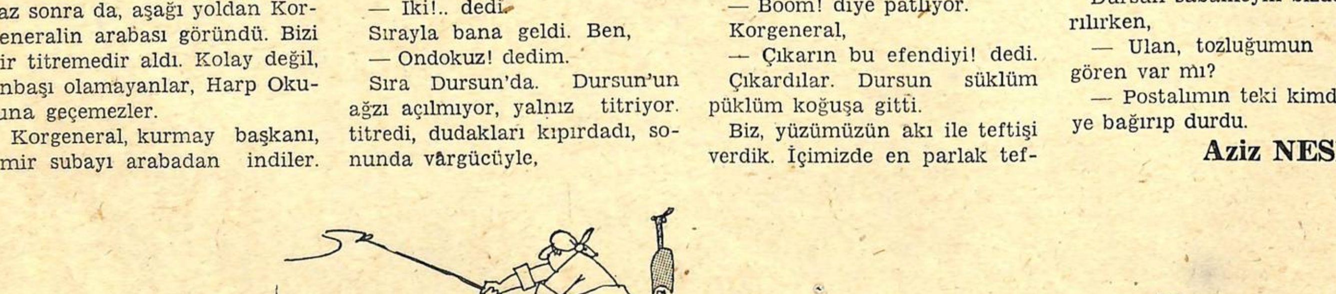

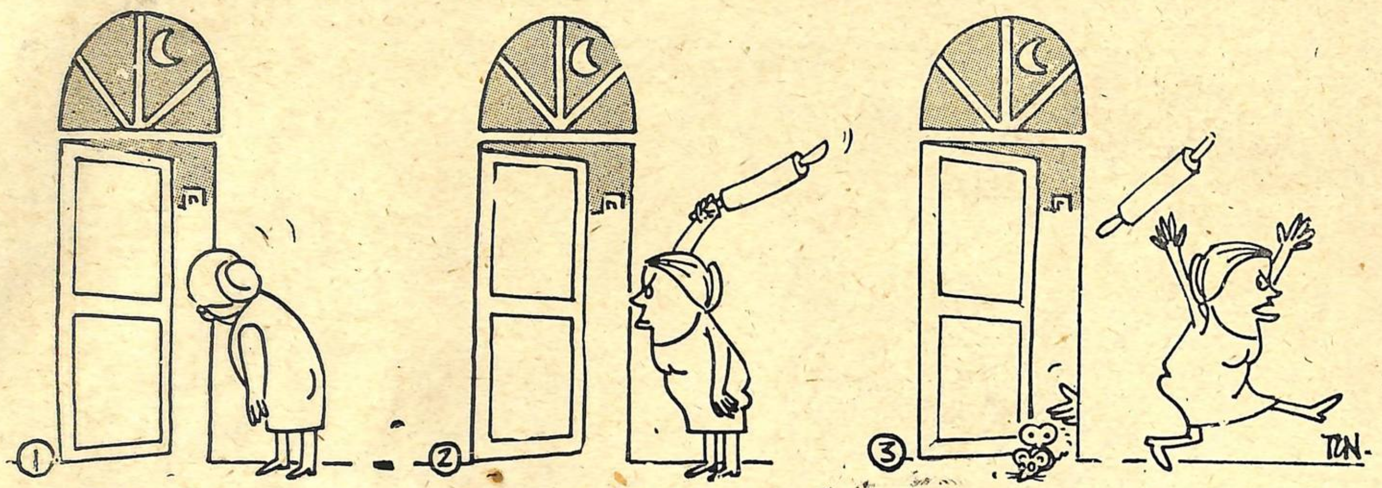

YAZISIZ

☆ FAHRİ ALEV ☆

— Tak, tak, tak..

— Kim o?!

— Nüfus sayım memuru..

— Ne istersin?

— Bugün nüfus sayım günü, sayıma geldim.

— Sabahın köründe ne sayımı, ne suyumu?

— Hangi sabahın körü? saat 9.

— Saat dokuz mu? Dokuzda akşam ezanı okunur.

— Güneş doğmadan akşam ettin!

— Güneş dediğin saat 1 de doğar.

— Güneş şimdi 6 da doğuyor.

— Güneş 1 de doğar, dokuz da akşam olur.

— O senin dediğin ezanî saat.

— Ya senin dediğin ne?

— Dünya saati.

— Dünyadan bana ne, sen ezana bak!

— Zamanda şaşırmağa gelmez.

— Sen şaşırmışsın ya.

— Ben şaşırmam.

— Biz ise hiç şaşırmayız..

— Biz dediğin de kimler?

— Biz müslümanlar.

— Müslüman kapısına geleni böyle mi karşılar? Biz gâvur muyuz?

— Ezandan haberim yok.

— Senden âlâ var.

— Sabah ezanı kaçta okunur, söyle bakalım?

— Güneşin doğuşuna göre değişir.

— Güneş kaçta doğar söyle bakalım..

— Mevsimin gidişine göre değişir.

— Mevsim nasıl değişir söyle bakalım..

— Ben buraya takvim imtihanı vermeğe gelmedim. Nüfus sayımına geldim.

— Nüfus sayımı da ne demek oluyor?

— Bugün, 23 Ekim, genel nüfus sayımı..

— Yirmi üç ne dedin?

— 23 Ekim dedim.

— Ne ekimi?

— Ekim ayı, Ekim, Kasım, Aralık, Ocak...

— Neler diyorsun be?!

— Ayları sayıyorum.

— Alayın sırası mı sabah sabah...

— Ayları saymak alay olur mu? Ekim yâni birinci Teşrin..

— Birinci işim mi?

— Işini sormağa bir türlü sıra gelemiyor ki..

— Birinci işin demedin mi?

— Birinci Teşrin dedim.

— Birinci Teşrin, yâni daha eskilerin Teşrin-i evvel dedikleri..

— Ne diyorsun sen yahu, işin, teşrini, meşrini, sen ne diyorsun?

— İşini teşrini karıştıran sensin, ben bugün, 23 Ekim nüfus sayım günüdür diyorum..

— O gün bugün mü?

— Bugün, o gün..

— Yanlış gelmişsin!

— Ben yanılmam.

— Yanılmışsın, zira bu gün Cemaziyülevvelin ikinci günüdür.

— Effendim?!

— Bugün Cemaziyülevelin ikinci günüdür diyorum.

— Ben de sana 1960 yılı Ekimin 23. gününün içinde olduğumuzu söylüyorum.

— Ben de sana yanlış diyorsun, diyorum.

— Ben de sana doğru diyorum, diyorum..

Bugün 1380 senesi Cemaziyülevelinin ikinci günüdür.

— Ben de tekrar ediyorum ki, bugün Ekimin 23. Pazar günüdür.

— Pazar mı?

— Şey.. Pazar, Pazartesi, yok cânım, tabiî Pazar.

— Pazar demek (haftanın pazarı) günü demektir.

— Hayır. Pazar, demek, haftanın tatil günü demektir.

— Hâni, nerede tatil? gelmiş, sayımdan suyumdan bahsediyorsun..

— Bugün, 4 yılda bir yapılan nüfus sayımı günüdür de ondan. Ve sayım da tatil günü yapılır.

— Tatil günü Cum'adır.

— Cuma tatil günü değildir.

— Cuma değil, Cum'a. Cem'iyetten gelüp, Câmi'de Cem olunduğundan bu güne de Cum'a denilir.

— Ya?!

— Sen daha haftanın günlerini bilmeden, gelmiş, beni sorguya çekmek istersin!

— Ben günlerimi bilirim.

— Pazar... bir.

— Say bakalım!

— Yanlış. Cum'a bir.

— Pazartesi iki, salı üç, Çarşamba dört...

— Çarşamba değil, Çeharüşenbe.

— Kırk yıllık Çarşamba nereden Çeharüşembe oluyormuş!..

— Ceharüşembe, Çarşamba olmaz.

— Bal gibi olur. Çarşamba dört, Perşembe beş..

— Perşembe değil, Pençüşembe..

— Perşembe..

— Pençüşembe..

— Perşembe diyorum.

— Ben de Pençuşembe diyorum..

— Perşembedir, Perşembedir, Perşembe..

— Penci yutamazsın!

— Ne penci?!

— Penç işte... bas bayağı penç. Beş demek. Necenin beşi imiş o?!

— Haftanın beşinci günü demek. Çehar nasıl dört demek ise, Penç de öyle beş demek.

— Penç ile beş de nereden çıktı şimdi?

— Sen ömründe hiç tavla atmadın mı?

— Oynarım.

— Beş gelince ne denir?

— Beş gelince mi?

— He! Beş gelince..

— Bilmem.

— Ya sen gelince?

— Bilmem dedik.

— Se, üç. Çehar, dört. Penç de beş.

— Tavla dili anlamam.

— Tavladan anlamazsın. Ayı, günü bilmezsin, sonra da...

—Sen tavla dili bilir, Acem dili bilir, Arap dili bilir, bilir oğlu bilir, ama sadece Türkçe bilmezsin.

— Dilini temizle..

— Benim dilim temiz, çok uzattık, sayıma girelim.

— Bir sayımdır tutturmuş, sayıklıyor...

— Söyledik, bugün, 23 Teşrin, tuh Allah kahretsin, Ekimi Teşrin ettir din bana..

— Kime tükürüyorsun?

— Senin Cemaziyülevveline.

— Demek bana hakaret idersiz..

— Sen Cemaziyülevvel misin?

— Adamın geçmişine Cemaziyülevvel derler.

— Ben Cemaz, memaz bilmem, işin ne?

— Teşrin mi ne?

— İşin dedim.

— Sabahtanberi teşrin diyordun..

— Şimdi de işin diyorum.

— Sana ne?

— Ben sayım memuruyum.

— Ben de sayınım.

— Sayın değil, sayım.

— Kim sayın değil?

— Ben değilim..

— Ha, o başka..

— Yâni sayım demek istiyorum.

— Ben de sağım.

— Sağ ol..

— Sen de sağ ol!..

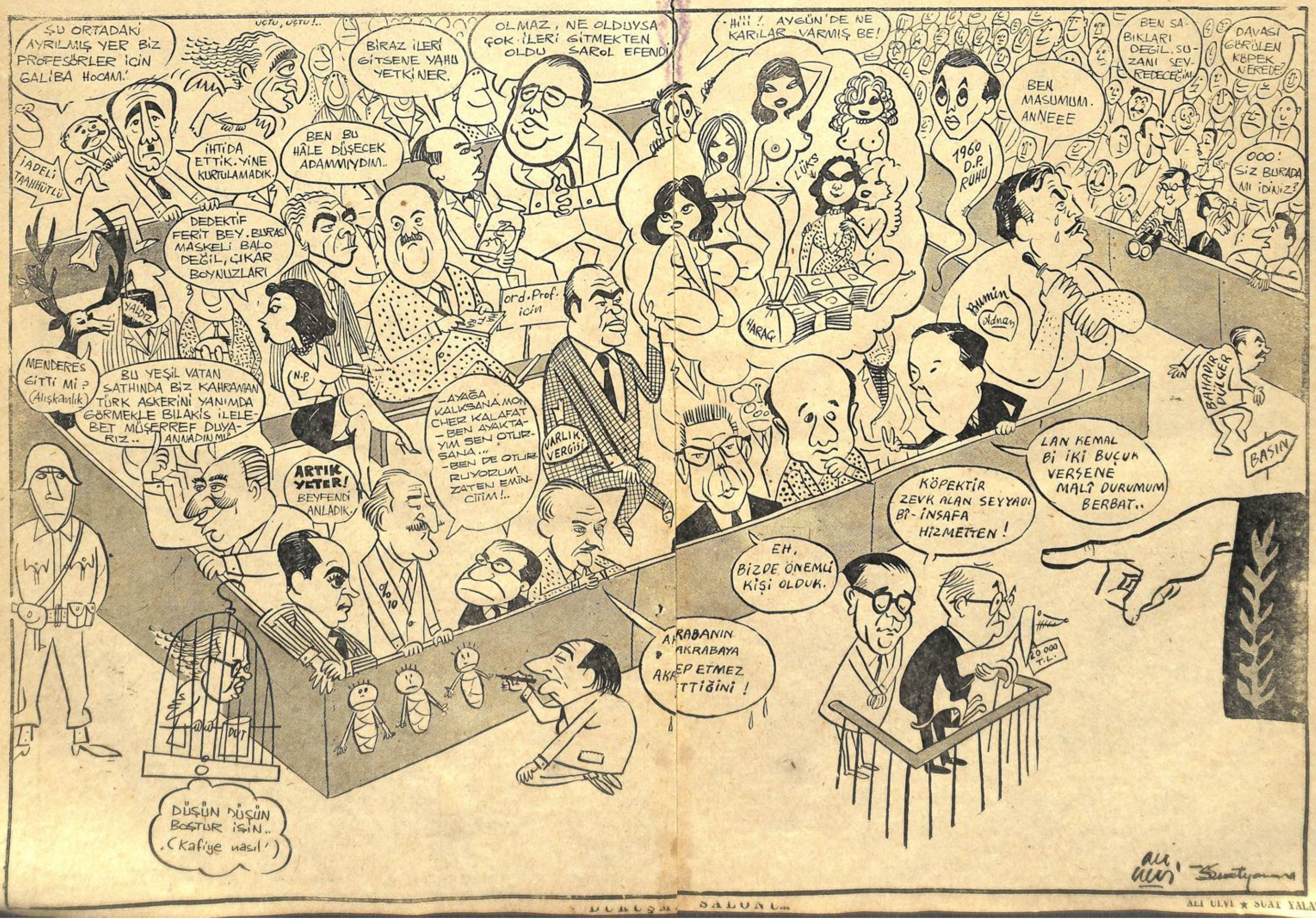

DURUŞMA SALONU...

ALİ ULVİ ★ SUAT YALAZ

ŞU ORTADAKİ AYRILMIŞ YER BİZ PROFESÖRLER İÇİN GALİBA HOCAM!
UÇTU, UÇTU!..
BİRAZ İLERİ GİTSENE YAHU YETKİNER.
OLMAZ, NE OLDUYSA ÇOK İLERİ GİTMEKTEN OLDU SAROL EFENDİ.
İADELİ TAAHHÜTLÜ
İHTİDA ETTİK. YİNE KURTULAMADIK.
BEN BU HÂLE DÜŞECEK ADAMMIYDIM..
DEDEKTİF FERİT BEY. BURASI MASKELİ BALO DEĞİL, ÇIKAR BOYNUZLARI
YALDIZ
ord. Prof. için
MENDERES GİTTİ Mİ? (Alışkanlık)
BU YEŞİL VATAN SATHINDA BİZ KAHRAMAN TÜRK ASKERİNİ YANIMDA GÖRMEKLE BİLAKİS İLELEBET MÜŞERREF DUYARIZ.. ANNADIN MI?
N.P.
ARTIK YETER! BEYFENDİ ANLADIK.
-AYAĞA KALKSANA MON CHER KALAFAT -BEN AYAKTAYIM SEN OTURSANA... -BEN DE OTURUYORUM ZATEN EMİNCİİİM!..
VARLIK VERGİSİ
%10
DUT
DÜŞÜN DÜŞÜN BOŞTUR İŞİN.. (Kafiye nasıl!)

HİİÎ! AYGÜN'DE NE KARILAR VARMIŞ BE!
LÜKS
HARAÇ
1960 D.P. RUHU
BEN MASUMUM. ANNEEE
BEN SABIKLARI DEĞİL, SUZANI SEVREDECEĞİM
DAVASI GÖRÜLEN KÖPEK NEREDE?
OOO! SİZ BURADA MI İDİNİZ?
Bumin
Adnan
BAHADIR DÜLGER
BASIN
LAN KEMAL Bİ İKİ BUÇUK VERSENE MALÎ DURUMUM BERBAT..
KÖPEKTİR ZEVK ALAN SEYYADI Bİ-İNSAFA HİZMETTEN!
EH, BİZDE ÖNEMLİ KİŞİ OLDUK.
KRABANIN AKRABAYA EP ETMEZ ETTİĞİNİ!
20 000 T.L.
Ali Ulvi

TİYATRO

ÇİZENLER:

★ ALİ ULVİ

★ BEDRİ KORAMAN

★ OĞUZ ARAL

Söylemek isteyip de söyliyemediğiniz şeyleri, biri çıkıp söylerse, ne keyiflenirsiniz, değil mi?.. Geçen gece de böyle oldu. İkinci Baskı'daydık. Dokuzda başladı, dinlenmeler dahil, iki buçuk saat sürdü. Ama çok zevklendik...

İkinci baskı bu... Dile kolay... Yıllardır birincisini dahi korka korka yapıyorduk. Hah şimdi neşir yasağı gelecek... Hah şimdi polis emir getirecek.. Hah şim di makineler durdurulacak... Hah şimdi gazete kapatılacak... Böyle baskı altında baskı olur mu?.. Sonra da 27 Mayıs'da teorik düşüklerin pratik oluşlarını millete gereği gibi duyurabilmek için baskı üzerine baskı yaptık. Belki de şimdiki durgunluğumuz, o günlerin aşırı yorgunluğundan...

Altan Erbulak akrabam olur benim... Annemin üvey yengesinin dayızadesi bir kızla evlenmiş. Bu kızın bir çocuğu olmuş. O çocuk büyümüş, evlenmiş. İşte onun kayınbiraderinin bacanağı ile Altan'ın karısı Altan'ın amcasının oğlunun ağabeysinin askerlikteki manga çavuşunun baldızının eltisi kardeş çocuğu oluyorlar. Bu yakın akrabalık dolayısile, tesir altında kalmaktan çekindim. Tam bir haftâ Erbulak'ı bir kaldırımda görünce, öbür kaldırıma kaçtım. Doğru değil, efendim, doğru değil... Bizim gibi tiyatro eleştirmecileri bir piyesi eleştirmeye giderken, her türlü tesirden uzak durmalı... Bakın, Küçük Sahne'ciler de bunu düşünmüş ve beni tesir altında bırakmasınlar diye, davetiye yollamışlardı. Kapıya yaklaştım: Aaaa bir arkadaş... «Milliyet» te beraber çalıştığımız Leylâ... İyi kız... Hemen bir davetiye uzatmaz mı?.. Aldım, girdim, oturdum. Bir program istedim. Eyvah! Oynayacak piyesin yazarı Refik Erduran... Gördünüz mü felâketi şimdi? Piyesi kaleme alan Refik Erduran, beni tiyatroya alan Leylâ Erduran... Nasıl eleştiririm bana yer verenin kocasının yazdığı oyunu? Altan zaten akrabam. Tenkit edemem... Bir rolde Metin Serezli... Şile'de beraber kumda oynadığım, maç arkadaşım. Çocuk topu hep kale ağzından bana veriyor da, ben de o sayede boyuna gol atıyordum. Şimdi aleyhinde yazar mıyım hiç? Üstelik Bomba Ayhan rolünde bomba gibi de... Gülriz'in sesi de, oyunu da tatlı. Acı tenkidin yeri yok. İzzet Günay sahne âmiri. İster misiniz, bu sefer kritik ettim diye gelecek sefer tutup kolumdan salondan atıversin... Ayfer Feray hem iyi arkadaş, hem iyi oynuyor. Kötü bir kelime bile ayıp olur. Eh Haldûn Dormen patron... Neme lâzım, patronlar aleyhinde konuşayım da, adım çıksın... Tehlikeli fikirler bunlar... Erol Günaydın'la, Seden Kızıltunç kalıyor geriye... Erol Günaydın «Sabah şerifler hayırlar olsun mirim» cileri sembolize eden bir rolde. Kendisinin değilse bile, yarattığı tipin hatırı var. Çok iyi oynıyor çocuk... Aslında hakkını yiyemem. Eh Nil rolünde dil dâvâsıyla meşgul Seden'i tenkit edecek değilim ya, sadece...

İşte böylece, büyük tesir altında Küçük Sahne'ye girdim.

Piyesin konusu mu?.. Serapa yalan... Düşük deyişiyle «hilâfı hakikat» şeyler hepsi... Sözüm ona Babıâli'de patronlar el altından dümen çevirirmiş de... Gazetelerinin politikasını siyasi politikacılara göre ayarlarlarmışda. Hademeye bile üç beş kuruş avans vermezlermiş de... Yalan, hep yalan!.. Şahsiyat yaptığım için affedin ama, meselâ bizim TEF'in patronu hiç böyle değil. İnanın ki, okuduğunuz şu yazının parasını bile dört ay evvel avans olarak çekmiştim.

Geçen haftaki temsildeki gi-

Zevcelerin hücumu!..

Oynayanlar!..

bi, ikinci Baskıda da hep «Ben bu piyesi bir yerden tanıyaca - ğım» diye tutturdum kendi kendime... Çok geçmeden aydınlandı: Sahnedeki tiplerin çoğu ile yaşıyormuşum da her gün... Meselâ Erol Günaydın kimi oynuyor dersiniz? (Yağma var değil mi, söyliyeyim de...)

Neyse, biz piyesin konusuna gelelim gene... Yılmaz Gruda bo yuna fikir değiştiren bir başyazar tipini canlandırıyordu. Haaa sahi, seyirciler arasında çok gazeteci vardı. Ahmet Emin Yalman filân... Herkes vardı işte... İşte bu rüzgâra göre dönen başyazar, yazı işleri müdürünün cezaevi arkadaşı bir canavarın yardımıyla yakayı ele veriyor. Ama ne biçim canavar bu? Hiç mi canavar görmedik sanki? Salacak canavarı, Adapazarı canavarı, Ankara canavarı, Bayar, Menderes, Koraltan, Bumin... Ne bileyim, bir sürü canavar işte! Bir de bizim Altan'a bakın! . Canavar dediğin böylesine tatlı olsa, kim boynunu teslim etmez ona.. Ama bir şeye içerledim. Bu Altan, ne zaman birlikte yemeğe gitsek kesesinin ucunu açmaz da, sahnede koca kasayı iki dakikada açıyor.. Tabiî rol yapıyor kerata... İşte bizim aile böyle kökten sanatçıdır. Gidin seyredin! Eğer Altan'ın oyununu beğenmezseniz, gelin, bilet parasını aynen iade edeyim. (İade günleri: Salı - Perşembe 15-17).

Duygu Sağıroğlunun dekorları ile, Güler Erenyol'un kostümleri de çok iyi imiş. Ama ben en arka sırada olduğumdan uzaktan pek göremedim. Sadece ö - nümdeki sırada oturan kırmızılı kızın kostümü nefisti doğ - rusu... Hem pek de ekonomikti. Yarım metre kumaştan çıkmış.

Hâsılı İkinci Baskı hoşuma gitti benim... Siz de gidin!.. Afişlerde 3 perde diye yazılı ama, ona bakmayın hiç... Perde tam

Küçük Sahnede : Prömiyer!..

33 defa açılıyor sonunda... Alkış için (10 Derste Pratik Yağcılık kitabı sayfa 133...) Bu haftaki tiyatro eleştirmemiz de burada sona erdi. Şen ve esen kalın...

Halit KIVANÇ

★

YERİNDE BİR İKAZ

Sahnedeki oyun, gerek temsil ediliş, gerekse eser olarak tam mânası ile bir rezaletti.

Birinci perde sona erdiğinde, seyircilerin büyük bir kısmı kapılara doğru hamle ettiler. Bir an önce çıkıp gitmek arzusunda oldukları aşikârdı.

İzdihamı gören Adnan Benk, bir sandalyenin üstüne çıktı:

— Telâş ve heyecana kapılmayalım, diye bağırdı. Böyle bir felâket halinde, ilkin kadınlarla çocuklar kurtarılmalıdır, unutmayalım...

Mutlu son!..

BİR DEĞİŞİKLİK

Gezici tiyatro kumpanyası küçük bir şehire inmişti. O. gece oynıyacakları oyunun (Romeo ve Jüliet) olduğunu ilân ettiler. Bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra, başrolde oynıyacak olan aktör, patronun yanına sokuldu ve ezile büzüle:

— Sizden 5 lira rica edeceğim, dedi.

Patron, cimriliği ile ün yapmış bir adamdı. Suratını asarak gürledi:

— Daha ayağının tozunu bile silmeden para çekmeye kalkışıyorsun. Bu ne biçim iştir? Hem paraya ne ihtiyacın var?

Aktör:

— Traş olacağım, diye izahat verdi. Remeo rolündeki oyuncunun saç - sakal birbirine karışmış bir halde sahneye çıkmasını istemezsiniz herhalde?

Patron, şöyle bir düşündü.

— Çocuklara söyle, oynıyacağımız piyes değişti, diye cevap verdi, (Romeo ve Jüliet) yerine (Kral Lir) i oynıyacağız. İhtiyar kralı sen oynıyacağına göre, traş olmana da lüzum kalmadı demektir..

Seçme saçmalar

★ Valla billa ben yapmadım.
Düşük Başbakan Adanan Menderes

★ Cins köpek sahibini tanır.
Basti

★İstanbuldan çıktım yola bebek ay...
Bebek Danası

★ Ezilelim büzülelim bir sıraya dizilelim.
Duruşma

★ Arı bisküvitleri yiyiniz!..
Düşük Refik Koraltan

★ İhtilâl bu mu?
Bu ya

★ Artık karşı karşıyayız.
Adalet

★Allah sizi unuttu...
Zaten tanımazdıki

★ Köpekle yatan pireyle kalkar.
Düşük Nedim Ökmen

★ Hani mülke benim diyen, köşkü sarayı beyenmiyen?
Yunus Emre

★ Yaşıyan neler görüyor.
Suavi Süalp

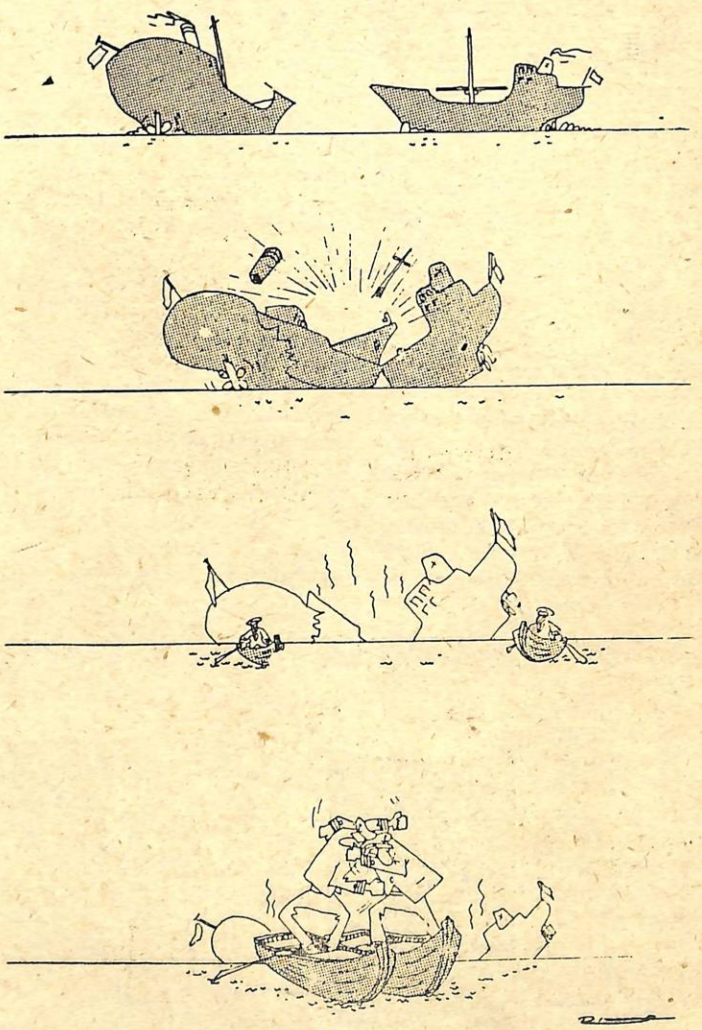

— İKİ GEMİ YANYANA.

Şişiriyeler

Yalçın Kaya

Kaptan, başını çeşmede ıslattıktan sonra mor badanalı evin camını ayna gibi kullanarak saçlarını taramaya başladı. Derken evin perdesi aralandı. Yetmişlik bir kadının, nehirler haritasını andıran damarlı eli, Kaptana ayıp bir hareket yaptı. Kadın, onun, camdan içerisini gözetlemeye çalıştığını sanmıştı.

Kaptan, dehşetli bozum olmuştu. Bakkalda gazoz içen arkadaşlarına dönerek:

— Moruğa bak, yahu! dedi.

Çocuklar, olanı görmemişlerdi

— Ne var, Kaptan? dediler.

Kaptan, söylemeyi kararlaştırmışken, bundan birdenbire vazgeçti. Kadına mars edici bir karşılıkta bulunamayışı, kendisine dört kötü puvan verdirirdi.

— Hiç, diye geveledi, bir moruk şey yapmış da... dudaklarını boyamış da...

Esatla Yılmaza, gazozundaki siyah siyah şeyleri (gazeteci ağzıyla: yabancı cisimleri) gösteren Tercan:

— Esther Williamslara bakın, hey! diye haykırıyordu.

Hemen bir dönüş yapıp, Kaptanın sözüne, başçavuşun beygirinden gelen sesten farklı bir muamele yaptığını belirtmek istedi:

— Nerelerini boyamıyorlar ki. Kaptan!

«hi hi» ler.

Kaptan, Şevkiyi yanına çağırınca, hepsi bir anda ciddileşiverdi. Şevki, o gün onlar için, «dökülen bir santrafor» değil, «babası gümlemiş bir çocuk» tu.

— Bir şey mi var, Baha? dedi. Şevki.

Kaptan, onu biraz daha kenara çekti:

— Bugün oyna, Şevki!

— Ama Baha...

— Canım, anlıyorum! Fakat bu, hepimizin başına gelecek. Sen beni dinlersen, bugün oyna. Yoksa, babanla birlikte futbol hayatını da gömersin bugün.

— Ama ne derler, Baha!

— Haklısın. Onu bilmem... Gavur, Erolu oynatmıya kararlı. İster gücen, ister gücenme: O da takıma bir girdi mi, bir daha çıkmaz! Çocuk, civa! Görmedim mi, Çarşamba günü beş kişi tutamadık. Hepimizi yatırdı.

— Ben onun gibi on tanesini dizerim.

Kaptan, elinde olmaksızın bağırdı:

— Ha siydir oradan! On tane sini dizermiş!

Sesini alçattı:

— Oğlum, futbol, senden benden geçti. Bakma, biraz idareciler idare ediyorlar, biraz seyirciler. Yoksa, çoktan, kulübün şerefli geçmişine karışmış, gitmiştik.

— Ben, böyle kulüp gibi kulübün şerefli geçmişine, şerefli geleceğine...

— Ben de seninle beraber... Fakat unutma ki, artık yaşımız tamam.

— Ama benim içimde hırs var. Daha oynıyabilirim.

— Senin içindekinle, dudağını boyamış yetmişlik kadının içindeki şey aynı. O, şu yaşında dudağını boyamış, gülünç olmuş! Sen, bu yaşında, futbol oynuyorum diyerek, gören gözü boyamıya kalkıyor, gülünç oluyorsun.

Şevki, kırılmıştı.

— Şimdiye kadar ne söylediniz? dedi. Zorla oynıyacağım diyen mi var?

— Canım, kardeşim, ne şey yapıyorsun? Ben sana gerçeği söylüyorum... Sen bugün oynamazsan, yerini kaptırır da mevsimi yedek oyuncu olarak kapatırsan, önümüzdeki yıl, on bini koparamazsın. Sen, benim şeyimi ters anlıyorsun.

— Yâni sen, oyna diyorsun!

— Oyna ya!.. Maç ikide. Sen mezara hayda hayda yetişirsin. Bir, namazda mı bulunmıyacaksın?!. Tanrı seni hoşgörür.

— Çocuklar isterlerse, Erolu oynatmazlar.

— Nasıl oynatmazlar? Takımı Gavur yapıyor.

— Hayır, yâni pas vermezler.

— Bir verirler ki, sen de şaşar kalırsın. Bunlar yerli marka! Erol, kendilerini adamakıllı araklamış. Biliyor musun, zengin çocuğu! Sürüsüyle kız tanıyor. Hem, olur olmaz kız değil, bebbbek.. İki akşam önce, Tercana, Faruğa, Ruhiye, Somere, Turhana birer tane tanıştırmış. Çocuklar, şimdi Erol için can verecekler. Değil pas... Kurnaz çocuk! Nabza göre şerbet âyarlıyor. Ahmede ikide bir arabasını veriyor. Bilirsin, Ahmet, direksiyon için ölür. Ona araba, buna borç para, şuna kızkardeş! Çok bonkör!.. Kızkardeşini kime peşkeş çekiyor, haberin var mı?.. Gavura... Sen hâlâ neden bahsediyorsun!

Şevki, cenaze namazını kılmaktan kurtulduğu için bayağı seviniyordu. Çünkü ne namaz kılmasını biliyordu, ne abdest almasını... Babasının, ruhunu teslim ettiği andanberi hep bu namazı düşünmüş, ekşimişti. Hattâ bir ara:

— Ah ne olurdu, ölen ben olsaydım!.. diye mırıldanmıştı.

Topa (ana rahmine) vuracağına, günahsız bir oyuncuya vur sa da, yüce hakem (Tanrı) onu oyundan çıkarsa...

Acaba o durumda, cezası bittikten sonra tekrar sahalara dönebilecek miydi? Santrafor Şevki, dünyaya yeniden geleceğine inanıyordu. Fakat inanılanla olanın birbirinden ayrı şeyler olduklarını bildiği için, âni bir tövbe atağı ile ölüm arzusunu geriye şandelledi.

Kaptan:

— Nasıl, oynuyor musun? dedi.

Şevki, ıslanmış köpekler gibi silkinip dalgınlığını üzerinden atmak istedi:

— Ha?.. Anlamadım.

— Bugün oynuyor musun?

— Tamam!

★

Antrenörle Şevki, lokalde karşılaştılar. Antrenör, daha Şevki kendisine doğru birkaç adım atmışken:

— Tabiî, tabiî, anlamak ben de var! dedi. Sana Erol koydum Sen git baba, rahat rahat, yapmak, nasıl derler... eeeeee, finiş vazife!

Antrenörü yola getirmek kolay olmadı. Adam, tutturmuş gidiyordu:

— Şevki, sen kulüp düşün mek yok. Baba sokmak var toprak, gol sokmak yok kale!.. Ama madem çok düşünmek kulüp, bırakmak Erol oynamak. Erol dönerkebap!.. Kıvırmak, kıvırmak, gol atmak. Yakında Erol, Avrupa bir numara olmak.

★

Mezarlığa girdiğinde, çukura toprak atılıyordu. Kalabalıkta, ayıplıyan, kucaklıyan, teselliye çalışan, merak eden, yaşaran, daha birçok şeyler yapan, yahut hiçbir şey yapmıyan gözler vardı.

Eline bir kürek tutturarak babasına toprak atmasını istediler. Çukuru bulduramadı. Servi dallarını Siyamlı dansözlerin kolları gibi oynatan rüzgârın

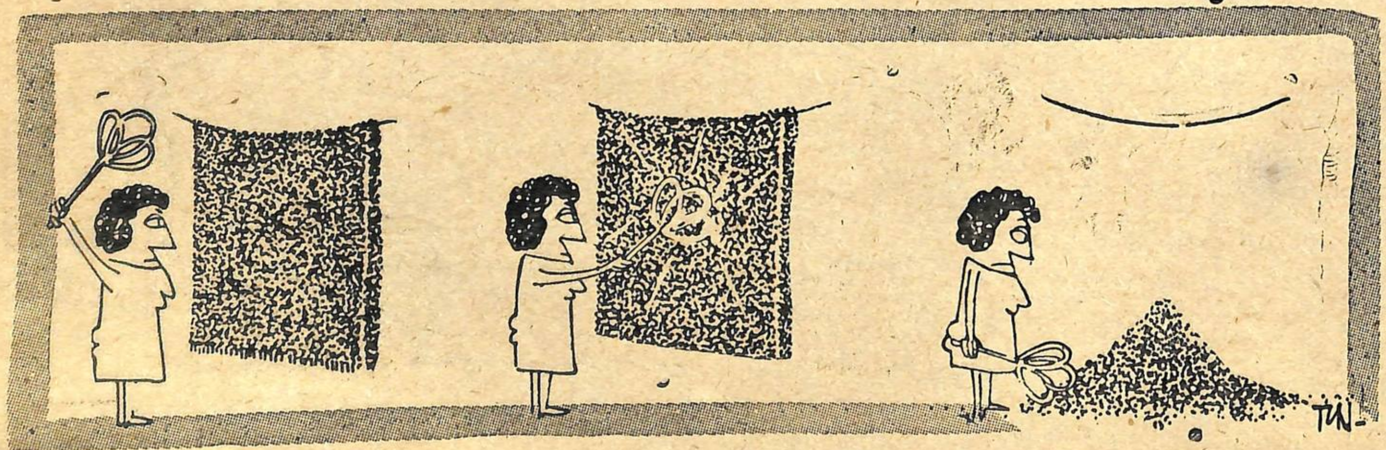

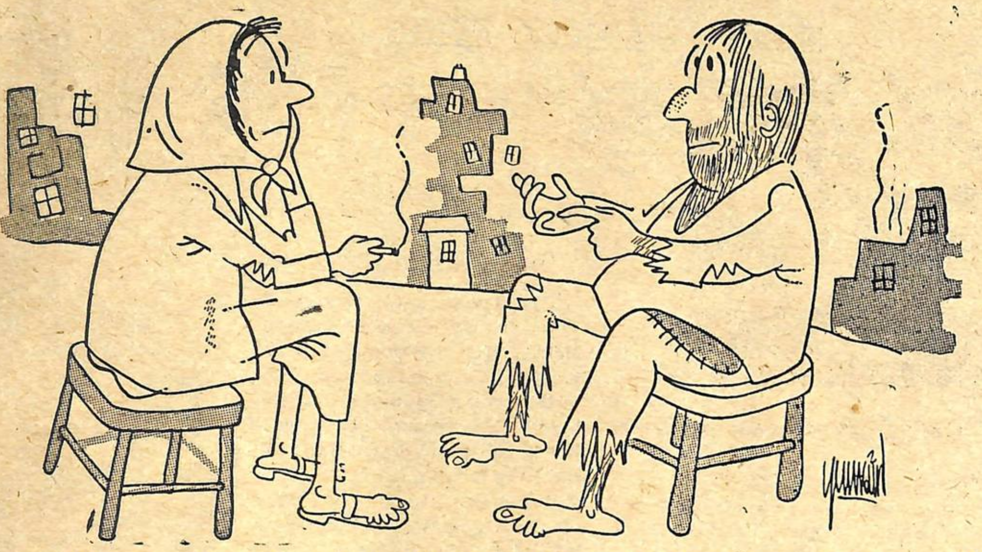

— BEN KURU FASULYAYI, BULGUR PİLAVINI, TURŞUYU... HA... SENİ DE SEVİYORUM, SAFİNAZ...

yardımı ile, çukurun ötesindeki adamların yüzünü gözünü toprak içinde bıraktı. Sanki bunu, kendisini inceliyememeleri için yapmıştı. Kaçanlar, hapşıran - lar; kaçayım derken, boylu boyunca, ısırganlara uzanan - lar...

Hiçbir şey olmamışçasına, yine çukurun başına toplanıldı. Yine gözler Şevkinin üzerine konfeti gibi serpildi. Şevki, ağlamasının arzulandığını anladı. Zorladı, beceremedi. Fakat ya - kında sahalarda yerini alacak olanı, Erolu düşününce.. Kirpik ormanı, gözyaşı bulutlarını çekmiş ve damlalar hemen o da kıka, burunla yanak arasındaki vâdiden süzülmiye başlamıştı.

Kalabalık rahatladı.

Üç gazete boş yıldız, iki gazete tek yıldız, iki gazete üç yıldız, bir gazete ise dört yıldız vermişti. Bunlardan birkaç satır:

«Şevki öldü, babası gömül - dü.»

«Babasının hatırasına hürme ten, oynamaması gerekti. Nitekim gereksiz oynadı.»

«Şevki futbolu daha on yıl önce bırakmalıydı.»

«Şevkinin şevki yoktu »

«Bravo Şevki! Acı kaybına rağmen oynadın ve takımı kurtardın!»

«Profesyonellikte amatör ruh! Şevki fevkalâdeydi.»

«Şevki daha on beş yıl futbol oynar.»

★

Üç ve dört yıldız veren gazeteleri alakoydu. Diğerlerini yallah denize!...

Filesiyle pazardan dönen yaşlı bir kadın, denizdeki gazete to marına bakarak:

— A evlâdım, onları bana verseydinde, raflarımı bir güzel döşeseydim... dedi.

Yalçın KAYA

DEDEKTİF olabilir misiniz

Tanınmış banker Mister Matson dedektif Şakir'e şu telgrafı çekti:

Azizim Şakir;

Çabuk Havana'ya gel... En kıymetli şeyim kayboldu... Stop... yol parası olarak 20.000 dolar posta da... stop.

Matson...

İki gün sonra parayı alan Şakir derhal bir uçağa atlıyarak Havana'ya gitti. Hava alanında kendisini Matson'un vekilharcı Harry karşıladı. Derhal otomobile binip Matson'un muhteşem villâsına geldiler. O sırada Matson terasta üçbeş dostuyla briç oynuyordu. Şakiri görünce:

— Oh... Sevgili dostum. Nihayet gelebildin çabuk benimle gel, dedi ve beraberce Matsonun çalışma odasına gittiler. İkisi yalnız kalınca Matson:

— Şey dedi. Hani Bombay - dayken 500.000 dolara aldığım altın çakmağım vardı ya işte o kayboldu. Şimdi üstad ne yapıp yapıp onu bulmalısın, yoksa kederimden ölürüm.

Şakir Matson'u dinledikten sonra, sakin bir sesle:

— Buldum bile dedi ve cebinden çıkardığı çakmağı Matson'a uzattı. Peki ama Şakir çakmağı derhal nasıl bulmuştu.

CEVAP

Gayet basit. Çünkü Matson İstanbula son gelişinde çakmağı Şakirde unutmuştu. Şakir de onu çıkarıp vermişti.

★

GÜNDELİĞİ DOĞRULTMAK

Hâkim suçluya çıkışıyordu:

— Bu adamı parasına tamaen öldürdünüz. Fakat üstünde topu topu on frank buldunuz. On frank için adam öldürülür mü?

Kaatil mütevekkil bir hal aldı:

— Ne yapalım efendim, şuradan on frank, buradan beş frank, gündeliği doğrultuyor, ge çinip gidiyoruz.

bunu? DUYDUNUZ MU

SON ARZU

İdam edilen meşhur diktatör Kimbo'yu sehpaya götürürlerken adet olduğu üzere sordular:

— Son arzunuz nedir?

— Ananas yemek istiyorum!

Bu istek karşısında herkes şaşırdı: Çünkü memlekette Ananas olmadığı gibi, Kimbo, iktidarı devrinde özel bir kanunla ananasın memlekete girmesini yasak etmişti. Bunun üzerine meclis toplanıp bu kanunu kaldırdı ve bir gemi Venezüellaya ananas getirmeye gitti. Aradan aylar geçtikten sonra Kimboyu tekrar sehpaya çıkardılar.

— Haydi zıkkımlan! İşte ananas deyince, Kimbo:

— Aman!.. O âdi şeyi nasıl yerim ben. Onu yemektense ölmeyi tercih ederim, demez mi?..

Les Fürüits'ten

İLK KARTPOSTAL

Dünyada ilk kartpostalı Jak Webson adında bir Amerikalı bulmuştur.

Jak Fransaya seyahate gitmiş ve karısı Elsa'ya Eyfel kulesinin resmini bir kartın üstüne yaparak arkasına bir kaç satır yazmış postaya atmış ve kartın bir köşesine de posta kartı yazmış. Kartpostal usulü de bunun üzerine çıkmıştır.

La Posta Mecmuasından

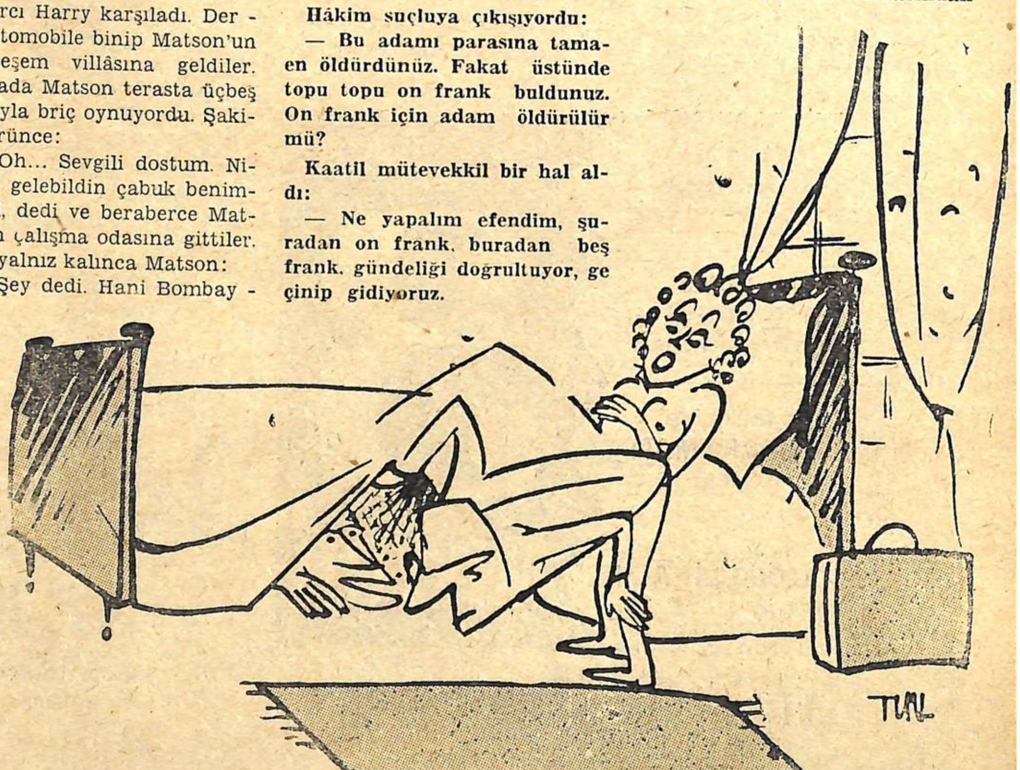

— BİR ŞEY Mİ ARADINIZ KARDEŞİM?

YAZISIZ

Mudanya'lı bir okuyucu, CAFER APAYRI, şunu merak etmiş:

«Gazetelerdeki sayfa tahdidinin kalkacağı açıklandı. Buna şaştım doğrusu... Halihazırda, gazetelerin altı sayfasında dahi okunacak çok az şey bulurken, sayfaların artması neye yarıyacak sanki?..»

C: Düşük iktidarın basın politikası, bizi gazetelerin boş, beyaz sütunlarına alıştırmıştı zaten. Bu bakımdan, daha fazla sayfada daha fazla boşluk olmasını yadırgayacağımızı sanmıyorum...

Ordu'dan S. B. rümuzu ile mektup yazan bir okuyucu:

Gerekli şartlar sağlandıktan sonra politikaya atılmak istiyorum. Tahsilim, kültür seviyem bu işe elverişlidir. İyi bir politikacı olabilmek yolunda siz ne tavsiye edersiniz?» diye soruyor.

C: Kendinize söylenmesinden hoşlanmadığınız sözleri başkaları için kullanmazsanız, kendinize yapılmasından şikâyetçi olacağınız hareketleri başkalarına karşı yapmazsanız, örnek bir politika adamı olmak yolunda en büyük adımı atmış sayılırsınız...

Arnavütköy'den GÜRHAN YAŞKIN imzası ile mektup gönderen bir okuyucu, merak etmiş:

«Havva anamız, kendisinin ve eşinin cennetten kovulmalarına sebep olan memnu meyveyi - elmayı - acaba hangi mevsimde yemişti?..)

C: O devirde konservecilik olmadığına göre, elmaların ağaçlar da yetiştiği mevsimde yemiştir. Yediği elmanın güz veya yaz mevsiminde olup olmadığını bilmediğim için kesin bir şey söyliyemiyeceğim...

ŞU GARİP TABİAT...

Hastalarına karşı olağanüstü şefkat ve merhametiyle tanınan Doktor Kit yıllardır Afrikada yaşıyordu. Bulunduğu yer gayet güzel, orman içinde cennet gibi bir yerdi. İyiliksever doktor yerlilerle çok çabuk kaynaşmış, âdeta tapılan bir adam olmuştu. Onların her hususta kılavuzu idi. Dini ve ahlâki öğütleri tatbik ediliyordu. Yerlilerin reisi doktoru, yanından hiç eksik etmezdi.

Bir gün garip bir hâdise oldu ve reis, doktorun odasına gayet üzgün geldi. Reis:

— Doktor dedi. Uzun zamandan beri benim halkımla beraber yaşıyorsun. Kız, erkek evlenmeden önce birbirlerile buluşmamaları hakkında fikir beyan eden sendin. Ve Biz de senin tavsiyelerine uyduk, sözleri ni dinledik. Halbuki bu sabah köyde bir kadın, beyaz bir çocuk doğurdu. Ormanda bir tek beyaz sen varsın. Bu durum karşısında halka ne söyleriz?

Doktor biraz düşündükten sonra reisi bir köşeye çekerek:

— Bak reis, dedi. Albino denen olayın sana ilmî bir izahını yapmaya çalışmıyacağım. Yalnız şu karşı tepedeki koyun sürüsüne bak. Bir tanesi hariç hepsi süt beyaz. Köydeki kadının beyaz bir çocuğu olması da az çok beyaz sürüdeki siyah koyun hikâyesine benzer. Bu sadece tabiatın esrarengiz olaylarından biridir.

Reis heyecanlanmıştı. Doktorun kulağına eğilerek:

— Pekâlâ dedi. Sen söyleme ben de söylemem.

1 TALİHLİYE
6 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI

1 TALİHLİYE
3 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI

26 TALİHLİYE
26 APARTMAN
DAİRESİ

ayrıca
1.600.000 LİRALIK
PARA İKRAMİYELERİ

30 ARALIKTA
cem'an
3
MİLYON

her 200 liraya 1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 673

Siyaset İlmi Serisi No: 8

Türkiyenin Siyasî Hayatında Batılılaşma Hareketleri.

Prof. Dr.

TARIK Z. TUNAYA

Bütün Kitapçılarda arayınız.

P. K. 1144 - İSTANBUL

YÜZÜNÜZ ÇAMAŞIR DEĞİLDİR...

PURO Sabun Fabrikasının

en son imalâtından

Kremli PURO SABUNU

sizi
★ DAHA GENÇ
★ DAHA GÜZEL
★ DAHA CAZİP
YAPAR

Çamaşırlara yarayan beyaz sabun yerine cildiniz için KREMLİ PURO Tuvalet Sabunu kullanınız

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

100 de 100 saftır

faal

Milano'da yağan yağmur, başka şehirlerdekinden çok farklıdır. Bu şehirde yağmur yağdığı zaman - güz yağmurlarından bahsediyorum, - şehir kocaman bir süngeri andırır. En dikkatli adımınız bile, dizinize kadar bir çamur deryasına dalmanızı önliyemez. Şehir, suyun içine batmış gibidir...

Bir sabah, oğlum Albertino-nun odasına girdiğimde, kendisini küçük yazı masasının başında buldum. Önümde açık bir defter vardı. Kalemi elindeydi ama, defterde değil, pencereden dışarıya doğru bakıyordu.

— Düşünüyor musun? diye sordum.

— Hayır, dedi. Bekliyorum.

— Neyi bekliyorsun?

— Yağmuru bekliyorum. Öğretmen, «yağmurlu bir gün» diye ödev verdi. Ben de, yağmur yağmasını bekliyorum.

Yaşının küçüklüğüne rağmen, gözlemci bir metotla yazı yazmakta kararlı oluşu beni sevindirdi, gururlandırdı doğrusu. «Eh» diye düşündüm. Ne de olsa babasının oğlu. Görerek, inceliyerek yazı yazmayı tercih ediyor. İlerde, en azından benim kadar ünlü bir yazar olmak için de başka çare yok zaten...»

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Yazacağı konu, sık sık ortaya çıkan bir olaydı. Öyle ki, insan, bunu gözü kapalı dahi yazabilirdi. Bunu kendisine söyledim.

— Fakat tecrübe ile yazmak çok daha başka şey, dedi. İnsan, eliyle dokunduğu bir nesneyi, hayalindekinden başka, daha iyi, daha eksiksizce anlatabilir.

Albertino akıllı olduğu kadar şanslıydı da... Aradan yirmi dakika geçmeden esaslı bir yağmur başladı. Bizim şehzade kalemini hokkaya daldırdı ve yazmaya koyuldu: Yağmur yağıyor...

Kendi kendime, «doğrusu yaman çocuk» diye mırıldandım. «Bir konuyu ele aldı mı, adetâ dişlerini, tırnaklarını geçiriyor...»

Yağmur yarım saat sürmüş - tü. Gökyüzü tekrar açıldıktan sonra Albertino'nun yanına gittim.

— Ödev hazır mı? diye sordum.

— Evet, cevabını verdi.

Beş sayfayı, (yağmur yağıyor, yağmur yağıyor, yağmur yağıyor...) diye doldurmuştu. Beşinci sayfanın en altında (yağmur durdu) cümlesi ile ödev sona ermekteydi.

— Albertino, dedim. Yağmur hakkında bundan başka bir söyliyeceğin yok mu? Yağan yağmur, sana sadece bu kadarcık mı ilham verdi?

İnatçı bir tavırla:

— Evet, diye başını salladı.

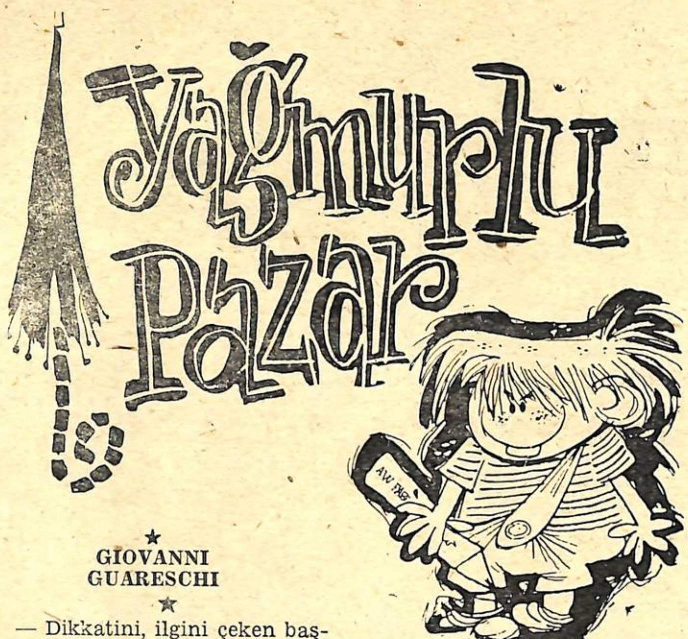

★ GIOVANNI GUARESCHI ★

— Dikkatini, ilgini çeken başka bir şey olmadı mı?

— Oldu tabiî. Yağmur yağıyordu, bunu farkettim ve (yağmur yağıyor) diye yazdım. Sonra yağmur durdu. Bunu da yazdım. Yağmur bittiğine göre, yazacak bir şey de kalmamıştı zaten...

Derin derin düşünmeye koyuldum: Materyalizm, ekzistansiyalizm ve diğer bazı felsefî görüşler aklımdan geçti. Albertino'nun edebiyat ödevine bakılacak olursa, çağımızın en son felsefî akımı (çıplak hülâsacılık) tı. Yağmurlu bir günü (yağmur yağıyor), babasını (44 yaşında, 1.66 boyunda, 82 kilo ağırlığında bir adamdı. Bıyığı da var), okula ilk gittiği günü (bugün Ekimin 1 i, okula başladım) diye yazan Albertino, tam mânası ile çağımızın bir çocuğu idi...

Fakat yaşı daha küçük olan kızım, Düşes ona benzemiyor - du. Onunla gezintiye çıkmak çok hoşuma gidiyordu.

O pazar sabahı yağmur durduktan sonra, Düşes'i alarak gezintiye çıktım. Hemen hemen öğleye kadar dolaştık. Tam bir pastahanenin önünden geçer - ken, Düşeş ansızın durdu. Ceketimin kolundan çekiştirerek:

— O'nu unutmayalım, dedi. Eğer ona bir şeyler götürmezsek, bize karşı soğuk davranacaktır.

«O» diye bahsettiği kimse, annesinden başkası değildi. Haklı olduğunu kabul ettim. İçini çekti. Başını salladı.

— Tabiî haklıyım, diye karşılık verdi. İnsanın bir annesinin olması zahmet verici bir şey. Onu, daima aklından çıkarma - mak zorundasın.

Bir kutu pasta alıp mağazadan çıktığımız zaman, hayatınızda pek sık görmenize imkân olmıyan cinsten bir kaza vuku buldu.

Karşı kaldırımda yürüyen bir adam sendeledi, ayakları dolaştı, çevredekilerin tutmasına meydan kalmadan yere düştü. Başının arkasını kaldırımın kenarına çarpmış, çamurun içinde boylu boyunca, gözleri kapalı öylece kalmıştı. Az önce elinde taşıdığı ekmek biraz öteye sıçramıştı. Yakında bulunanlar onu kaldırdılar, bir taksiye bindirip hastahaneye gönderdiler. Kaza yerinde, çamurla karışan bir kan gölcüğü göze çarpıyordu... Evin yolunu tuttuk.

Düşes:

— Bir somun ekmek almak için dışarıya çıkmış, şimdi onu evde bekliyorlar, dedi. Halbuki eve dönemiyecek. Ekmek de orada, çamurun içinde kaldı. Ne cevap vereceğimi bilmeksizin konuyu değiştirmeye çalıştım. Oralı olmadı.

— O adam kimdi? diye sordu.

— Bilmem. Kendi kendisine yolunda giden bir adamdı. İsmi ni bilemem tabiî... Burası büyük şehirdir, insanların hepsinin birbirini tanıyacağı da düşünülemez...

Hızlı hızlı yürüyorduk. Düşes bir zaman için sustu. Fakat az önceki olayı düşündüğü aşikârdı.

— Evde onu bekliyorlar, halbuki eve dönmiyecek, dönemiyecek, diye tekrarladı.

Teselliye çalıştım:

— Sadece biraz geçikecek. Hastahanede onu tedavi ederler. Eve gidebilecek hale gelince de evine gider...

Düşes cevap vermedi. Buna rağmen, bana inanmadığı anlaşılıyordu. Eve döndüğümüzde sofra hazırdı. Margherita, bana:

— Nino, dedi. Ekmek almanı söylemeyi unutmuşum. Tekrar çıkıp da ekmek alır mısın, lütfen?..

Kapıya yöneldim. Fakat Düses yolumu kesti. Yumuşak bir sesle:

— Ben gideceğim, diye söylendi. Hem düşmem, hem de bu tarafta oturan herkes beni tanıyor...

Cevabımı beklemedi. Kendisinden daha büyük ekmek çantasına yapışmış, kapıya doğru sürüklüyordu. Arkasından baktım. Tarihteki en şanlı komutan bile daha mağrur, daha kudretli görünemezdi.

Ne yalan söyliyeyim, kendimi esaslı bir şekilde korunuyor, bakım altında tutuluyor hissettim...

Küçük kızımın hassasiyeti, oğlumun felsefî görüşünden de ileriydi...

AÇIKLAMA

Arkadaşımız Oğuz Aral Yassıada duruşmaları sebebile bu haftaki «Vites Mahmut» u yetiştirememiştir. Özür dileriz.

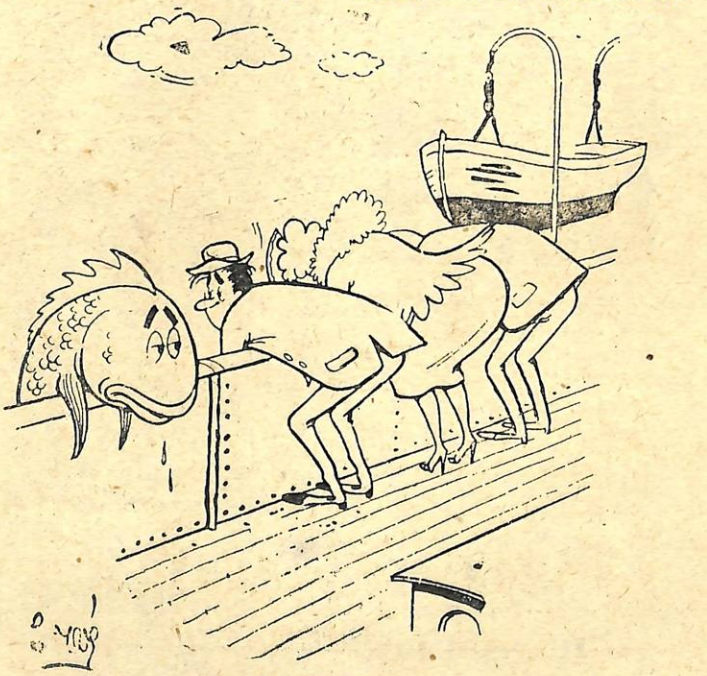

DENİZ TUTMASI

— 18 —

Biraz sonra Mösyö Torbayon içeriye girdi. Kısa boylu, hafifçe kamburu çıkmış, atmaca burunlu bir adamdı. Belediyeye gençliğinde gece bekçisi olarak girmiş, sırası ile temizlik işlerinde odacı, kayıt memuru, servis şefi olmuştu. Temizlik işlerinde servis şefi sıfatıyla çalışırken, bir yandan da, ortadan kaldırılacak çöp ve molozların ihalesi işine girişmiş, büyük para kazanmıştı.

Belediyedeki durumu, serveti-ne muvazi bir hızla yükselmiş, sonunda (Belediye başkanı) nın özel kalem müdürlüğüne tayin edilmişti.

Sinsi, becerikli ve muhteristi. Kendi çıkarı için herşeyi göze alacak bir yaratılıştaydı. Bir söylentiye göre körpe kızlara düşkündü.

Piechut'nun karşısında el - pençe divan durdu. Mızmız, nezleli bir sesle:

— Beni emretmişsiniz sayın Başkan, dedi.

— Sizinle konuşmak istediğim bir husus var, Torbayon. Belediyenin muhtelif şubelerindeki münhal işleri sayabilir misiniz bana?

— Tabiî efendim. Ahlâk ve sosyal işler servisinde 5, kültür hizmetleri şubesinde 3, belediye sağlık işleri komisyonunda 4 belediye zabıtası şubelerinde 2, şehri güzelleştirme ve bayındırlık komisyonlarında 7 münhal yer var.

Piechut gözlerini kıstı. parmaklarıyla hesaplamaya başladı:

— 5, 3 daha 8... Sağlık işlerinde de 4, eder 12... Ötekiler de 9, hepsinin toplamı 21 i bulur... Eh, 21 kadın da iyi para getirir doğrusu...

Özel kalem müdürü Torbayon, hayretle gözlerini kırpıştırdı. Cılız boynu üzerinde kopup da düşecekmiş gibi duran başını öne doğru uzattı.

— Anlıyamadım efendim, dedi.

Tafardel söze karışmak lüzumunu duyduğu için:

— Müsaade ederseniz durumu ben açıklıyayım sayın başkan, diye ayağa kalktı.

Sonra doğrudan doğruya Torbayon'a hitap etti:

— Mesele gayet basit. Parti - miz, ahlâk meselesini herşeyin üstünde tuttuğu için, yoldan çıkmış veya yoldan çıkmak tehlikesinde bulunan genç kızları, kadınları kurtarmayı, ahlâk politikamızın ilk hedefi sayıyoruz.

Torbayon ağzı bir karış açık hayretle dinliyordu. Tafardel odanın içinde ağır ağır dolaşırken bir yandan da sözlerine devam ediyordu:

— Bunun çaresi nedir? Ekonomik sebeplerden ve hayat şartlarının zorluğu yüzünden kötü yola sapan genç kadınlara iş bulmak değil mi?... Eh, işte biz de bunu düşündük. Belediye kadrosundaki boş işler, bundan sonra iltimas veya tavsiye ile gelen kimselere verilmeyecek...

Torbayon hâlâ bir şey anlamış değildi.

— Peki, dedi. Ne yapacağız ya?

— Bahsi geçen genç kız ve kadınları kurtarmak yolundaki çabalarımız, politika alanında olduğu kadar, dın adamları ve kilise çevresinde de başarı sağlamamıza sebep olacaktır. Sizin anlıyacağınız, belediye kadrosundaki münhal işler, şehrimizde isim yapmış hafifmeşrep genç kadınlara verilecektir.

Torbayon'un gözleri iri iri açılmıştı:

— Yani... yani orospu... şey kötü kadınları belediye kadrosuna mı alacağız? diye sordu.

Piechut kaşlarını çattı. Sağ elinin işaret parmağını özel kalem müdürüne doğru uzatarak gürledi:

(Devamı var)

Bayan Döviz

Bu romanda belki de tanıdıklarınızı göreceksiniz, ama hiç merak etmeyin, kendinizi göremiyeceksiniz.

YAKINDA

Tef

SÜTUNLARINDA

Paranızı yatırırken
ve çekerken
aynı kolaylığı
gösteren Banka

Kur'a numaralarını
çekilişlerden
evvel müşteri-
lerine bildiren
Banka

En yüksek faizi
ve en zengin
ikramiyeleri
veren Banka

YAPI
ve
KREDİ
BANKASI

Çekilişleri
müşterilerinin
önünde yapan
Banka

En yüksek
kazanma şansı
sağlayan Banka

127
ŞUBESİ İLE
emrinizdedir

151

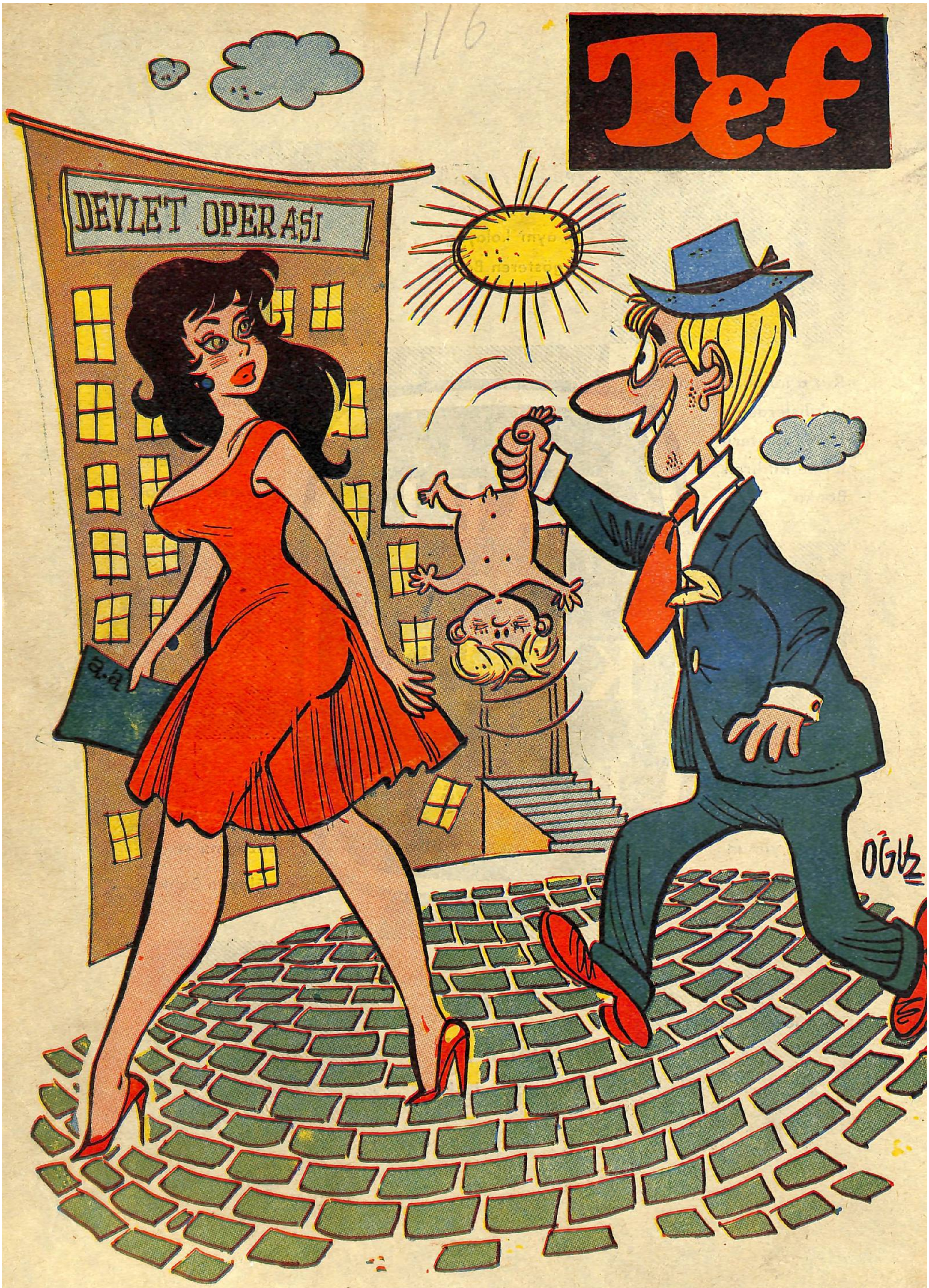
Tef
DEVLET OPERASI
OĞUZ